
ROBBEDOES
KERSTFEEST
Abonné's : 50 ct. Losse nummers 55 ct.
CAFÉ
EETHUYS

Speciaal kerstnummer
WEEKBLAD. — 17e JAARGANG.
Nr. 821. — 22 DECEMBER 1955.
36 bladzijden

Het kleine stadje slaapt nog niet, al is het bijna middernacht. Wat er aan de hand is? Waarom al die mensen zich zo haasten en zich niet bekommeren om sneeuw en kou?
De klokken van het kerkje weten het te vertellen. Ze zingen het met hun bronzen stemmen over de witte wereld uit:

Christus is geboren.

Voor een pasgeboren kind is zelfs de grootste misdadiger nog als een lam. Zo'n klein wezentje hebben we immers niets te verwijten. Maar zeker niet het Christuskind, dat de Liefde op aarde is komen brengen. Daarom is iedereen op dit late uur op de been om in het stemmige kerkje de verjaardag van dit Kind te vieren.
En daarom wensen wij elkaar toe een

MOOI EN INNIG KERSTFEEST.

Uitgeverij J. DUPUIS, Zonen en Co., Hercules Seghersiaan 19, EINDHOVEN.

WIE WEET HET ?

(Oplossing van de spelen)

SPEL Nr. 1

Twee sterren hebben maar vier punten. Zoek en je zult vinden.

SPEL Nr. 2

De landen zijn : Frankrijk ; Italië, Joegoslavië ; Griekenland ; Turkije ; Libanon ; Syrië.

SPEL Nr. 3

91 schapen.
91 : 2 = 45 ; rest 1.
91 : 3 = 30 ; rest 1.
91 : 5 = 18 ; rest 1.
91 : 7 = 13.

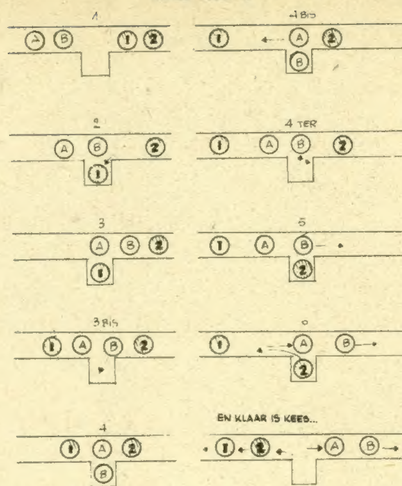
SPEL Nr. 4

Als Gaai en Mowgli vak 6 bereikt hebben, kunnen jullie het ook...

SPEL Nr. 6

Alleen de twee keizers, Tiberius en Caligula, leefden ten tijde van Jesus' geboorte. Hier is de volgorde :
1 : Archimedes. — 2 : Cicero. — 3 : Vergilius en Horatius. — 4 : Tiberius. — 5 : Caligula.

SPEL Nr. 5

Goochelen met cijfers...

In de zestiende eeuw leefde er een man, die Adam Riese heette. Hij werd in 1492 te Staffelstein geboren en overleed in 1559 te Annaberg.

Die Adam Riese was nog eens wat je noemt een rekenwonder. Hij was een goochelaar op dit gebied. We zullen jullie eens wat van zijn kunstjes vertellen.

Voor twee getallen had Riese een bizondere voorliefde : voor 37 en 91.

Neem nu eens het getal 37 en vermenigvuldig dit met getallen die telkens met 3 toenemen. Dan krijg je :

3 × 37 = 111
6 × 37 = 222
9 × 37 = 333
12 × 37 = 444
15 × 37 = 555
18 × 37 = 666
21 × 37 = 777
24 × 37 = 888
27 × 37 = 999

Vermenig je het getal 91 achtereenvolgens met de getallen 1 tot 9, dan krijg je producten, waarvan de eenheden en honderdtallen telkens 1 groter, de tientallen telkens 1 kleiner worden :

1 × 91 = 091
2 × 91 = 182
3 × 91 = 273
4 × 91 = 364
5 × 91 = 455
6 × 91 = 546
7 × 91 = 637
8 × 91 = 728
9 × 91 = 819

Als je deze twee getallen, 37 en 91, nu met elkaar vermenigvuldigt, ontstaat er een nieuw wonder-getal : 3367. Vermenigvuldig dit getal maar eens met getallen, die telkens 33 groter zijn. Dan krijg je als resultaat :

33 × 3367 = 111111
66 × 3367 = 222222
99 × 3367 = 333333
132 × 3367 = 444444
165 × 3367 = 555555
198 × 3367 = 666666
231 × 3367 = 777777
264 × 3367 = 888888
297 × 3367 = 999999

Vinden jullie al deze goocheltoeren niet bizonder knap gevonden ? De moeite waard om in een verloren ogenblikje ook eens zoiets uit te knobbelen !

De grootste, de dikste en de kleinste...

De hoogste bomen zijn de Eucalyptusbomen, die uit Australië komen, waar ze vroeger in de reusachtige wouden stonden.

Nu zijn ze ook in Europa ingevoerd, met name in Zuid-Frankrijk, waar ze als pomp worden gebruikt.

Als pomp ?... Ja, want hun wortels verslinden zoveel water, dat ze uitstekend geschikt zijn om de moerassen droog te leggen. Bovendien bevatten ze een olie — eucalyptol — dat niezende, proestende en verkouden mensen graag gebruiken om hun afgejakkerde en kapotgesnoten neus wat rust te geven.

De grootste Eucalyptusbomen halen een hoogte van 120 meter, en volgens sommige plantkundigen zelfs 130 meter.

De hoogste varens zijn de Sequoias, die ook de 125 meter kunnen halen. Het zijn ware wonderen van de natuur. Aan de voet bereiken ze soms een omtrek van 54 meter. In Californië staan de mooiste exemplaren. Het gebladerte is blauw-groen.

De baobabs, of apenbroodbomen, groeien in Afrika, Azië, Madagascar en Australië. Deze bomensoort bereikt geen grote hoogte, maar hebben daarentegen een geweldige omtrek. Takken van een 20 of 30 meter lengte zijn geen zeldzaamheid. Ze zijn uitstekend geschikt om even onder te schuilen als er een buitje regen op komst is. Je kan er gemakkelijk een hele school onder inrichten.

Het kleinste woud vind je op de eilanden Saint-Pierre-en-Miquelon in de Atlantische Oceaan. Daar groeien, onder invloed van de hevige winden, de dennen en alle andere bomen niet vertikaal, maar horizontaal. Slechts bij tegenwind richten zij zich wat op. Op die eilandjes kan je werkelijk zeggen, dat je op de toppen van de bomen kan lopen.

P. V. D.

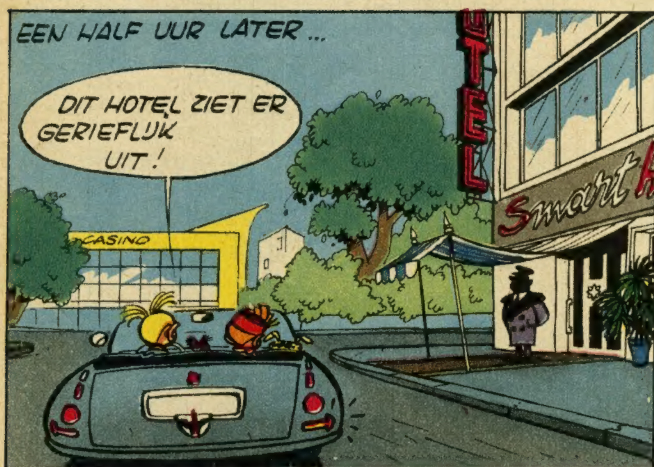

DE VRIENDELIJKE UITGEVER
VAN ROBBEDOES,
DE VROLIJKE REDACTEURS
VAN ROBBEDOES,
DE TOFFE TEKENAARS
VAN ROBBEDOES,
DE KWASTIGE KLEURDERS
VAN ROBBEDOES,
DE KWIEKE DRUKKERS
VAN ROBBEDOES,
EN AL DE HELDEN
VAN ROBBEDOES,
WENSEN EEN

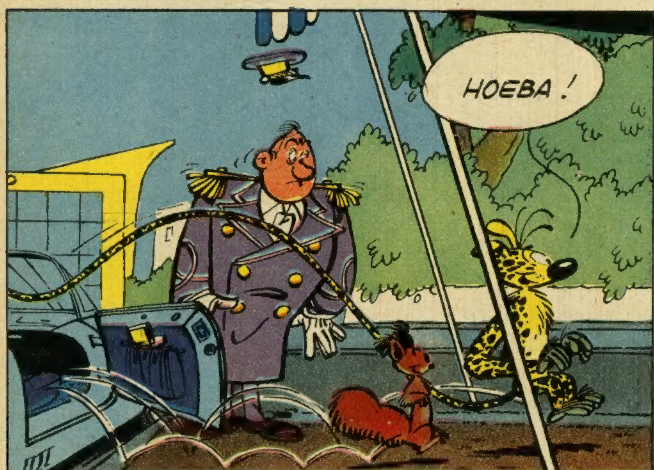
PRETTIG KERSTFEEST

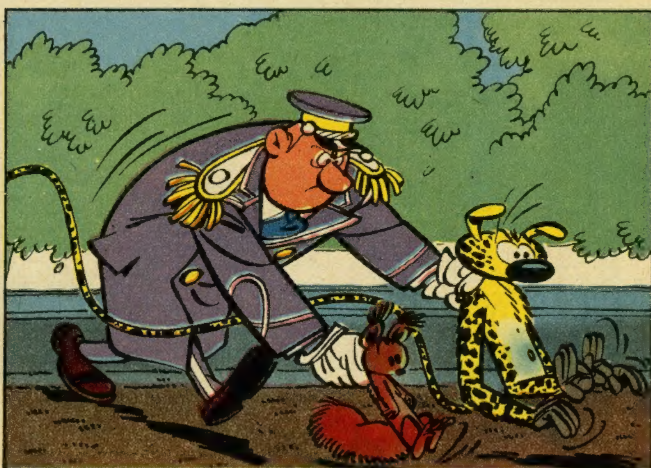
AAN ALLE VRIENDEN
VAN ROBBEDOES.

VERVOLG PAG. 4

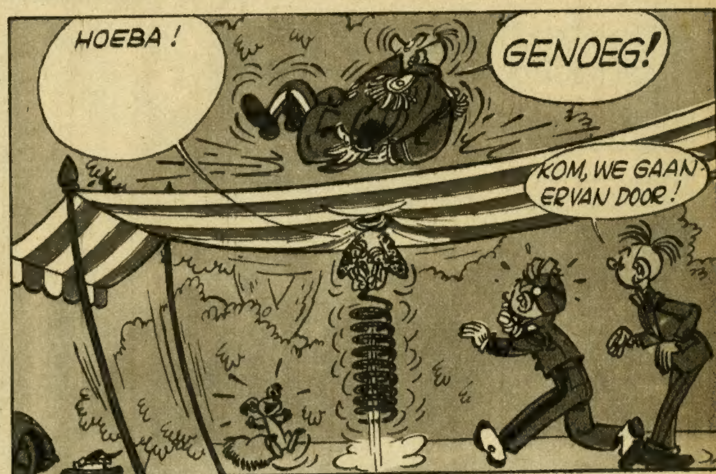

WORDT VERVOLGD

ERSTMIS, beste rakkers, is wel een van de mooiste feesten van het jaar. We weten wel, dat er een massa dingen bij te pas komen, die met het eigenlijke feest niets te maken hebben, zoals rood licht, dennegroen, sneeuw en soms cadeautjes. Maar al deze dingen zijn er toch niet « zo maar » bijgekomen. Er zijn redenen voor geweest. Veel er van valt onder « folklore ». Met dit vreemde woord worden de oude gebruiken aangeduid, die van eeuwen her bestaan.

EGENWOORDIG zijn er veel mensen, die elkaar geschenken geven op het kerstfeest. Graag worden die aan de kerstboom gehangen, of als ze te zwaar zijn, er onder gelegd. Ook dit geven van geschenken stamt waarschijnlijk van een oud-Germaans gebruik. In Engeland is dat nog heel sterk. Daar is het zoals bij ons met Sint Nicolaas. De kinderen trekken onder het zingen van kerstliederen van huis tot huis om milde giften in te zamelen.

LK MENS weet, dat het kerstfeest de verjaardag is van Christus' geboorte. Vroeger, voor het jaar 350, werd het gevierd op 6 Januari. Waarom die verandering? Sommige brengen het in verband met een verchristelijking van het Romeins feest van 25 December: de dag van de onoverwonnen zonnegod. Anderen zien het als een kerstening van het Germaanse midwinterfeest, waarop gejoeld (joelfeest) werd om de terugkeer van de zonnegod Balder.

AAR het land van de kerstboom bij uitstek is Duitsland. Je vindt ze daar met Kerstmis in alle huizen. In Frankrijk is het kerstviering voor onze begrippen vrij koud. De mensen blijven er niet thuis, maar gaan in restaurants eten. Jammer genoeg dringt dat gebruik ook in onze streken door. Nee, wat de huiselijke gezelligheid aangaat, moet je voor de kerstviering in de Noordelijke landen zijn: Nederland, Noorwegen en Denemarken vooral.

EGELRECHT hiervan stamt het telkens terugkerend thema: de vruchtbaarheid. De zon is er immers om de planten te doen groeien? En die vruchtbaarmakende taak wordt in de kerstening overgedragen op Christus, die het Leven op aarde heeft gebracht. Een symbool hiervan is ook de kerstboom, die afstamt uit de tijd, dat er Paradijsspelen werden opgevoerd. Van huis uit is de kerstboom dus een Bijbels zinnebeeld: Paradijsboom = Levensboom.

EDER LAND heeft ook zijn kerstliederenschat. Jullie moeten deze dagen eens bizonder naar « onze » oude kerstliederen luisteren. O nee, je hoeft ze niet in het buitenland te zoeken. We zijn er zelf heel rijk aan! Onze kerstliederen kunnen, wat inhoud, gevoel en melodische rijkheid betreft, alle Duitse, Engelse en Franse kerstliederen naar de kroon steken. In de Middeleeuwen wisten de mensen het kerstgebeuren toch zo simpel voor te stellen!

PORADISCH vind je nog in Limburg en in het Zwitserse Val di Posciavo een ander kerstsymbool: de Roos van Jericho. Deze plant wordt op kerstavond in het water gezet. Tegen middernacht spreiden de korte vertakkingen van de plant zich uit als een roos. Geloof aan groei- en bloeikracht in de natuur. Overgebracht op Christus. Deze roos vinden we terug in het oude, zeer mooie kerstlied: « Er is een Roos ontsprongen... uit ene wortel zacht. »

TEEDS moeten we trachten door al die gebruiken heen de ware betekenis van het kerstfeest te vatten. We zeiden het al in het voorwoord: Kerstmis is het feest van Vrede en Liefde. Dus... ook hét feest voor de Robbedoesrakkers, die goed en vriendelijk voor iedereen willen zijn! Daarom wenst ook Snuffel jullie een mooi en innig kerstfeest toe. En natuurlijk ook: prettige en erg gezellige vacantie!... Tot volgende week, rakkers en rakkeresjes!

SNUFFEL.

BIJNA twee duizend jaar geleden werd er een Kindje geboren in een grot te Bethlehem. In een naakte, tochtige grot, die door herders uit de buurt bij stormweer als stal voor het vee werd gebruikt. Uiterlijk was het een Kind zoals alle andere pasgeboren kinderen. Het schreide met korte kreetjes van de kou en het wrong een klein, blauw knuistje in de hongerige mond.

Maar dit Kind heette Christus, de Gezalfde, en voor Hem was een grote taak weggelegd. Het moest de mensen vertellen, dat ze goed en lief moesten zijn voor elkaar en geen ruzie maken. Dit Kind was bestemd om vrede te brengen op aarde. Een vrede, die bestaat in de oprechte wil om een goed mens te zijn. Goed voor vader, moeder, broers en zusjes. Goed voor iedereen. Ook voor de jongens en meisjes, die ons kwaad hebben gedaan of die wij niet goed kunnen zetten.

Het kerstfeest is de verjaardag van dit Kind. En daarom is het kerstfeest het feest van de Liefde, de grondslag van de Vrede in ons hart.

UIT DE VERHALENTROMMEL VAN OOM WIM

DE KERSTNACHT VAN OUDE SCROOGE

EVEN LATER...
DAAR BEGINT HET WEER! EN DE BEL LUIDT VANZELF!...
DING DING DING!

IK BEN HET, JE OUDE VENNOOT, MARLEY... IK BEN GEDOEMD RUSTELOOS ROND TE WAREN ZONDER DAT IK DE ARMEN KAN HELPEN, OMDAT IK NIET VOOR DE MENSHEID HEB GEWERKT...

EN... DE ZAKEN?...
DIE WEGEN NIET OP TEGEN MIJN TEKORT AAN LIEFDE, DIE MIJN VOORNAAMSTE ZORG HAD MOETEN WEZEN!

IK KOM JE OPZOEKEN OM JOU TE TRACHTEN MIJN VRESELIJK LOT TE BESPAREN. IK ZAL JE OM DE BEURT DRIE GEESTEN STUREN!
KUN JE ZE NIET ALLE DRIE TEGELIJK ZENDEN?

WAT EEN LELIJKE NACHTMERRIE!

EN DIE NACHT...
SCROOGE, IK KOM NAMENS MARLEY! IK BEN DE KERSTGEEST VAN VROEGER. STA OP EN GA MEE!
MET ZO'N KOU UIT WANDELEN?... BEN JE GEK?

DE STAD IS WEG! WAAR ZIJN WE!
BIELSA 1965

HERKEN JE HET NIET?
MIJN GEBOORTEDORP!

DAT BEN IK! EN DAAR IS ALI BABA, DIE GOEIE MAN DIE ME WAT GELUK BEZORGDE MET KERSTMIS!

ZE GAAN VERDER EN...
DAT BEN IK WEER... BIJ MENEER FEZZIWIG WAAR IK IN DE LEER BEN GEWEEST... WAT WIST HIJ ZIJN KLERKEN GELUKKIG TE MAKEN!

DANK U, M. EN MEVR. FEZZIWIG, VOOR AL UW GOEDHEID!
DAT HEEFT HEM MAAR EEN PAAR POND GEKOST... IS DAT ZO'N BEDANKJE WAARD!
2

JA! WANT HET GELUK DAT HIJ ONS GAF WAS ZO GROOT ALS HAD HET EEN FORTUIN GEKOST... GEEST, WAAR BEN JE?

NEE! MAAR WAT BEN JE GROOT NU!...
IK BEN DE TWEEDE GEEST DIE JE VRIEND MARLEY JE STUURT, DE KERSTGEEST VAN NU!

HE, ZIJN WE WEER IN DE STAD?
EN IN ONZE DAGEN! HERKEN JE HET HUIS VAN JE KLERK NIET?

EN NU, KINDEREN, OP DE GEZONDHEID VAN MR. SCROOGE!
EEN HEILWENS VOOR ZO'N HATELIJKE VREK? DAT NOOIT!

JE VERGEET DAT HET KERSTMIS IS LATEN WE MR. SCROOGE DUS EEN LANG LEVEN EN EEN VROLIJK KERSTFEEST WENSEN!

HET IS BUITEN IJSKOUD EN TOCH IS HET WARM OM MIJN HART.
OP DE GEZONDHEID VAN MR. SCROOGE!
KOM! WE HEBBEN NOG EEN BEZOEK AF TE LEGGEN!

EVEN LATER...
HIER ZIJN WE BIJ MIJN NEEF!
SSST!

OOM SCROOGE IS EEN RARE KEREL. HIJ KON PRETTIGER ZIJN, MAAR IEDEREEN HEEFT ZIJN FOUTEN. LATEN WE HEM MEER LIEFHEBBEN DAN HIJ ONS.

EN ZIJ MOETEN VAN HIJ ERVEN! IK ACHTTE ZE BEREKENEND! DIE GOEIE NEEF EN NICHTEN!
LANG LEVE, OOM SCROOGE!

NU BEN IK WEER ALLEEN! NEE! DE DERDE GEEST? GOD! WAT AKELIG!

IS U DE GEEST VAN HET TOEKOMSTIGE KERSTFEEST?

LATER...
WE SLUITEN! EN NU VROLIJK KERST-FEEST!
WAAROM HEEFT U ME NAAR DE BEURS GE-BRACHT?
WEET JE HET NIEUWS AL? DIE OUWE SCHRAPER IS DOOD!
DE DUIVEL ZELFS ZAL ZIJN ZIEL NIET WILLEN!

EN ZIJN ERFGENAMEN NIET ZIJN GELD!
OVER WIE HEBBEN ZE HET? WIE IS DOOD?

OCH! IK BEN HET! VAN ALLEN VERLATEN! GEEN ZIEL OM BIJ ME TE WAKEN!... JA TOCH... DAAR IS IEMAND!

BUREN! ZE STELEN ZONDER ONTZAG VOOR MIJN LIJK!
ZIJN DEKEN! DIE KAN HIJ NIET MEER VERDEDIGEN!

GEEN MENS OM ZIJN OGEN TE SLUITEN. ZIJN STRAF VOOR ZO-VEEL HARDVOCHTIG-HEID!
KIJK RATTEN EN NIEMAND OM ZE WEG TE JAGEN! OOO!

JAAG DIE RATTEN WEG! JAAG DIE RATTEN WEG!

DROOM OF WERKELIJKHEID, DE LESSEN VAN DIE GEESTEN ZULLEN ME HEUGEN! DIEP IN MIJN HART ZAL IK DE KERST-GEEST EREN EN ER HEEL HET JAAR NAAR LEVEN!

MARLEY! HET WORDT KERSTDAG, VOOR 'T EERST VOEL IK ME GELUKKIG!

ALLEN OP AARDE ZALIGE KERSTMIS! VOORT-AAN WIL IK GELUK OM ME HEEN VER-SPREIDEN... DANK U, HEER, DAT U ME DE OGEN HEEFT GEOPEND. MO-GEN DE HEMEL, DE AARDE EN HET KERSTFEEST MET UW WELDA-DEN GEZEGEND WORDEN!
BIM BAM BOM
EINDE

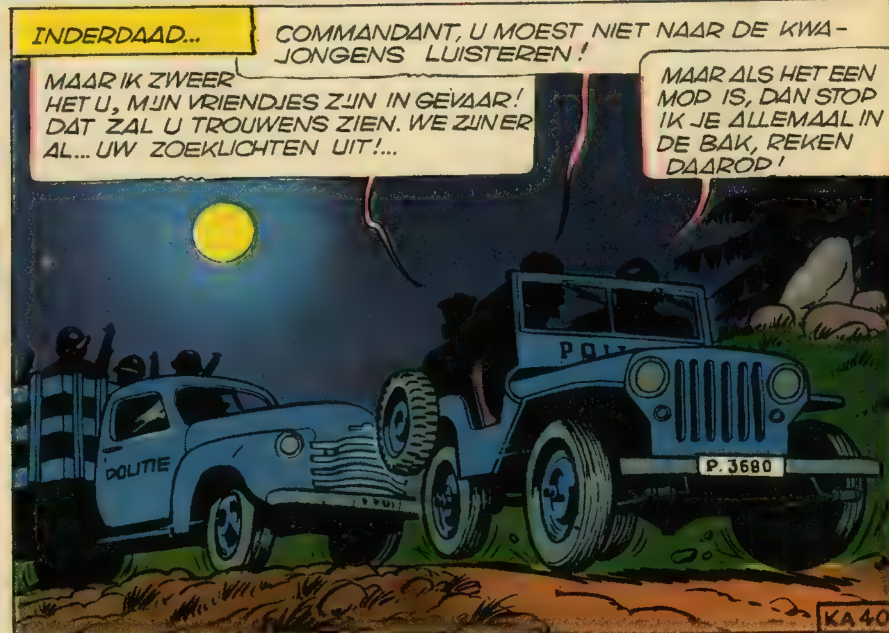

(wordt vervolgd.)

ANDRE FRANQUIN...

Met grote stappen valt hij het kantoor binnen en laat zich op de eerste de beste stoel neervallen. En als er geen stoelen zijn? Ook goed! Met een hoek van een tafel weet hij zich ook te redden.

— En?... Gaat het wat? vraagt ie dan.

André Franquin is altijd goed geluimd. Praten kan hij als de beste. We hebben het over Robbedoes en de Marsupilami, over auto's en alles en nog wat. Ja, die Franquin kan ons toch zo van ons werk houden. Maar er zijn van die mensen, van wie je zoiets niet erg kan vinden. Franquin is er ook zo een. En bovendien is hij een prettige verteller.

Toen wij de omslagtekening van dit kerstnummer zagen, riepen wij in koor uit:

— Verbazend! Wat heb je dat weer fijn gefikst!

— Och! Menen jullie dat nu werkelijk? Ik heb er een hele week op gewerkt, maar ben er zelf niet zo bizonder opgetogen over. Daar links zit een fout in het perspectief. En hier is te veel en daar te weinig.

Zo is Franquin altijd op zoek naar redenen om zijn eigen werk af te breken. Hij is verschrikkelijk in de puntjes. Voor een kleine fout begint hij een tekening opnieuw. Tien, twintig keer, als het nodig is en... hij er tijd voor heeft. En wanneer hij er niet in slaagt en het resultaat bij ons brengt, verzucht hij:

— Het spijt me verschrikkelijk. Maar ik krijg het niet beter voor elkaar.

En natuurlijk is het weer een prachttekening.

Het verhaal hiernaast is van hem. Hij wilde er zijn naam niet bij laten zetten. Hij wilde er zelfs niet van horen. Maar dat gaat zo maar niet. Wij bleven aandringen en op de duur is André toch bezweken...

...ZOALS HIJ ZICH ZIET.

FULCO, D

EEN KERSTVERTELLING DOOR AND

Het begon al te donkeren. Het kasteel lag daar, met zijn zware muren, kantelen en ophaalbrug, als een groot, dreigend monster. De verlichte vensters leken tegen die grauwe massa nog lichter. De brug was neergelaten. Iedereen mocht binnen, die vanavond kerstavond wilde vieren.

Fulco, de kleine minstreel, haastte zich. Hij wist, dat na twaalf uur niemand meer werd binnengelaten. De bevroren sneeuw kraakte onder zijn kleine voeten en op zijn rug schommelde een lier op de maat mee.

Ja, Fulco was een minstreel. Hij moest dus beroepshalve de mensen wat zon en geluk in hun leven brengen in ruil voor een stuk brood of een kom warme soep. En omdat vanavond bijna alle dorpelingen en boeren uit de omtrek hun kerstavond op het kasteel zouden doorbrengen, had hij besloten om er ook heen te gaan. Niet dat hij bang was. Waarom zou hij bang zijn? Hij zou voor al die mensen zijn mooiste kerstliederen zingen. En hij kende er heel mooie. Zo mooi, dat hij zelf nog steeds de tranen er van in de ogen kreeg als hij ze zong.

Fulco was een brave jongen. Jammer, dat hij een gebrek had. Fulco had een bochel...

De soldaten aan de ophaalbrug waren ruwe klanten. Zij vierden Kerstmis op hun manier. Wat kon hen de geboorte van Christus schelen? Als zij maar te drinken hadden! Een beetje huiverig probeerde Fulco langs hen heen het kasteel binnen te sluipen. Hij zag wel, dat ze al te veel hadden gedronken. Eerlijk gezegd had hij toch medelijden met hen. Waarom toch waren ze zo ruw? En waarom vierden ze deze heilige nacht niet zoals alle goeie mensen?

— Hé, waar ga jij naartoe? klonk een hese stem.

Fulco schrok op.

— Wel, bocheltje, wat moet je hier?... vroeg een andere soldaat, die breed voor hem kwam staan.

Fulco zei niets, wachtte even en smeerde hem toen vlug tussen de benen van de grote man door naar binnen. De man werd niet kwaad en zette hem niet na. Een wild gelach was het enige, dat hem achterop werd gestuurd.

Toen Fulco in de grote feestzaal kwam, bleef hij enkele ogenblikken stomverbaasd staan. Wat een licht! Wat een pracht! Nee, zoiets had hij nog nooit gezien. De kasteelheer moest wel heel rijk en heel voornaam zijn! En wat waren al die dames prachtig gekleed!

Midden in de zaal stond een rijk gedekte tafel. Bij elke stoel stonden wel vijf kaarsen te branden op gouden kandelaars. Het rook naar heerlijk gebraden wild en gevogelte. Fulco kreeg water in de mond. Hoelang was het wel geleden, dat hij zoiets heerlijks had geproefd?

Die meneer in goud en met een kroon op was zeker de kasteelheer. Naast hem zat een heel mooie vrouw. Verlegen en beschaamd over zijn armoedige kleding kwam Fulco op hen toegestapt. Hij stemde zijn lier en wilde een kerstlied zingen. De kasteelheer keek hem met gefronste wenkbrauwen aan:

— Wat doet die schooier hier?

— Ik ben een minstreel, heer, antwoordde Fulco bescheiden. En ik kom enkele kerstliederen voor u zingen ter ere van de geboorte van het kindje Jesus...

— Zo'n vies en vuil geklede kerel als jij zal wel mooi kunnen zingen...

— Maar, heer, ik zal...

Maar de echtgenote van de kasteelheer sneed hem de woorden af.

— Maak, dat je wegkomt, bedelaar!... Hier worden alleen maar nette mensen ontvangen. Wie weet, wat voor ongedierte je hier op het kasteel brengt. Vooruit! Scheer je weg!...

En Fulco vluchtte de zaal uit, nagegooid met spotlachjes en schampere opmerkingen. Nu hij de mensen vandvond wilde helpen om beter Kerstmis te vieren, werd hij weggejaagd...

In de grote keukens was het ook feest. Het ene vat wijn na het andere werd uit de kelders opgediept en geleegd. Het deed Fulco echt verdriet, dat allemaal te moeten zien. Begrepen die mensen dan niet, dat de geboorte van het Kind Jesus heel anders diende herdacht? Wacht, hij zou ze eens helpen! Voor die eenvoudige lieden zou hij tenminste zijn prachtige kerstliederen kunnen zingen. En die waren wel zo mooi, dat ze vanzelf wel zouden gaan bidden en enkele ogenblikken nadenken over het grote gebeuren van de kerstnacht.

Fulco stapte binnen. De dikke kok schoot in de lach, toen hij de armoedige jongen zag.

— Zo, waarde prins! Kom je ons een paar nummertjes weggeven?

— Ik zou graag enkele kerstliederen zingen, heren...

— Ben je nu helemaal! Wij willen naar dingen luisteren, waar je om kan lachen.

Fulco wist niet hoe hij het had. Hoe kon hij het die mensen toch duidelijk maken, dat de kerstnacht geen nacht was om zich dronken te drinken en slechte dingen te doen?

Nu kwamen ook de anderen er bij.

Om aan de dikke kok te behagen, deden ze mee. Een durfde zelfs een vette kluif in Fulco's gezicht te gooien.

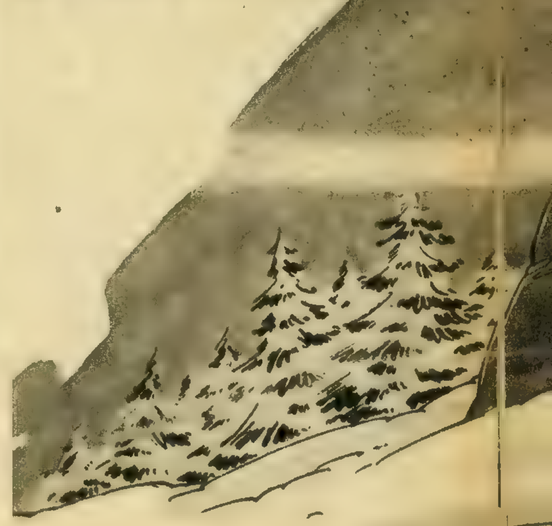
— Hier, dat heb je als beloning voor je prachtige liederen! spotte hij.

Nu volgde er een waar bombardement van kluiven. Fulco zat onder het vet. Zo snel zijn benen konden, vluchtte hij de keuken uit.

Lang dwaalde hij door de lange kasteelgangen. Zo nu en dan stootte hij op een bewaker. Maar die lagen allemaal dronken te snurken. Waar was hij nu? Hoe moest hij in 's hemelsnaam uit dit geweldige kasteel geraken?

Wat een verdrietige kerstnacht! Overal werd hij verjaagd. Wat bleef er nog van de vrede over, die in deze nacht juist moest herdacht en gevierd worden? Waren er dan geen mensen meer van goede wil? Hij deed toch geen kwaad? Hij wilde alleen maar de mensen helpen een goed Kerstmis te vieren in ruil voor een boterham...

Al lopend en denkend verdwaalde hij in het machtige gebouw. Door de kleine vensters viel maar een zwak maanlicht. Alles

ANDRE FRANQUIN...

Met grote stappen valt hij het kantoor binnen en laat zich op de eerste de beste stoel neervallen. En als er geen stoelen zijn? Ook goed! Met een hoek van een tafel weet hij zich ook te redden.

— En?... Gaat het wat? vraagt ie dan.

André Franquin is altijd goed geluimd. Praten kan hij als de beste. We hebben het over Robbedoes en de Marsupilami, over auto's en alles en nog wat. Ja, die Franquin kan ons toch zo van ons werk houden. Maar er zijn van die mensen, van wie je zoiets niet erg kan vinden. Franquin is er ook zo een. En bovendien is hij een prettige verteller.

Toen wij de omslagtekening van dit kerstnummer zagen, riepen wij in koor uit :

— Verbazend! Wat heb je dat weer fijn gefikst!

— Och! Menen jullie dat nu werkelijk? Ik heb er een hele week op gewerkt, maar ben er zelf niet zo bizonder opgetogen over. Daar links zit een fout in het perspectief. En hier is te veel en daar te weinig.

Zo is Franquin altijd op zoek naar redenen om zijn eigen werk af te breken. Hij is verschrikkelijk in de puntjes. Voor een kleine fout begint hij een tekening opnieuw. Tien, twintig keer, als het nodig is en... hij er tijd voor heeft. En wanneer hij er niet in slaagt en het resultaat bij ons brengt, verzucht hij :

— Het spijt me verschrikkelijk. Maar ik krijg het niet beter voor elkaar.

En natuurlijk is het weer een prachttekening.

Het verhaal hiernaast is van hem. Hij wilde er zijn naam niet bij laten zetten. Hij wilde er zelfs niet van horen. Maar dat gaat zo maar niet. Wij bleven aandringen en op de duur is André toch bezweken...

...ZOALS HIJ ZICH ZIET.

FULCO, DE MINSTREEL

EEN KERSTVERTELLING DOOR ANDRE FRANQUIN, GEILLUSTREERD DOOR PEYO.

Het begon al te donkeren. Het kasteel lag daar, met zijn zware muren, kantelen en ophaalbrug, als een groot, dreigend monster. De verlichte vensters leken tegen die grauwe massa nog lichter. De brug was neergelaten. Iedereen mocht binnen, die vanavond kerstavond wilde vieren.

Fulco, de kleine minstreel, haastte zich. Hij wist, dat na twaalf uur niemand meer werd binnengelaten. De bevroren sneeuw kraakte onder zijn kleine voeten en op zijn rug schommelde een lier op de maat mee.

Ja, Fulco was een minstreel. Hij moest dus beroepshalve de mensen wat zon en geluk in hun leven brengen in ruil voor een stuk brood of een kom warme soep. En omdat vanavond bijna alle dorpelingen en boeren uit de omtrek hun kerstavond op het kasteel zouden doorbrengen, had hij besloten om er ook heen te gaan. Niet dat hij bang was. Waarom zou hij bang zijn? Hij zou voor al die mensen zijn mooiste kerstliederen zingen. En hij kende er heel mooie. Zo mooi, dat hij zelf nog steeds de tranen er van in de ogen kreeg als hij ze zong.

Fulco was een brave jongen. Jammer, dat hij een gebrek had. Fulco had een bochel...

De soldaten aan de ophaalbrug waren ruwe klanten. Zij vierden Kerstmis op hun manier. Wat kon hen de geboorte van Christus schelen? Als zij maar te drinken hadden! Een beetje huiverig probeerde Fulco langs hen heen het kasteel binnen te sluipen. Hij zag wel, dat ze al te veel hadden gedronken. Eerlijk gezegd had hij toch medelijden met hen. Waarom toch waren ze zo ruw? En waarom vierden ze deze heilige nacht niet zoals alle goele mensen?

— Hé, waar ga jij naartoe? klonk een hese stem.

Fulco schrok op.

— Wel, bocheltje, wat moet je hier?... vroeg een andere soldaat, die breed voor hem kwam staan.

Fulco zei niets, wachtte even en smeerde hem toen vlug tussen de benen van de grote man door naar binnen. De man werd niet kwaad en zette hem niet na. Een wild gelach was het enige, dat hem achterop werd gestuurd.

Toen Fulco in de grote feestzaal kwam, bleef hij enkele ogenblikken stomverbaasd staan. Wat een licht! Wat een pracht! Nee, zoiets had hij nog nooit gezien. De kasteelheer moest wel heel rijk en heel voornaam zijn! En wat waren al die dames prachtig gekleed!

Midden in de zaal stond een rijk gedekte tafel. Bij elke stoel stonden wel vijf kaarsen te branden op gouden kandelaars. Het rook naar heerlijk gebraden wild en gevogelte. Fulco kreeg water in de mond. Hoelang was het wel geleden, dat hij zoiets heerlijks had geproefd?

Die meneer in goud en met een kroon op was zeker de kasteelheer. Naast hem zat een heel mooie vrouw. Verlegen en beschaamd over zijn armoedige kleding kwam Fulco op hen toegestapt. Hij stemde zijn lier en wilde een kerstlied zingen. De kasteelheer keek hem met gefronste wenkbrauwen aan :

— Wat doet die schooier hier?

— Ik ben een minstreel, heer, antwoordde Fulco bescheiden. En ik kom enkele kerstliederen voor u zingen ter ere van de geboorte van het kindje Jesus...

— Zo'n vies en vuil geklede kerel als jij zal wel mooi kunnen zingen...

— Maar, heer, ik zal...

Maar de echtgenote van de kasteelheer sneed hem de woorden af.

— Maak, dat je wegkomt, bedelaar!... Hier worden alleen maar nette mensen ontvangen. Wie weet, wat voor ongedierte je hier op het kasteel brengt. Vooruit! Scheer je weg!...

En Fulco vluchtte de zaal uit, nagegooid met spotlachjes en schampere opmerkingen. Nu hij de mensen vanavond wilde helpen om beter Kerstmis te vieren, werd hij weggejaagd...

In de grote keukens was het ook feest. Het ene vat wijn na het andere werd uit de kelders opgediept en geleegd. Het deed Fulco echt verdriet, dat allemaal te moeten zien. Begrepen die mensen dan niet, dat de geboorte van het Kind Jesus heel anders diende herdacht? Wacht, hij zou ze eens helpen! Voor die eenvoudige lieden zou hij tenminste zijn prachtige kerstliederen kunnen zingen. En die waren wel zo mooi, dat ze vanzelf wel zouden gaan bidden en enkele ogenblikken nadenken over het grote gebeuren van de kerstnacht.

Fulco stapte binnen. De dikke kok schoot in de lach, toen hij de armoedige jongen zag.

— Zo, waarde prins! Kom je ons een paar nummertjes weggeven?

— Ik zou graag enkele kerstliederen zingen, heren...

— Ben je nu helemaal! Wij willen naar dingen luisteren, waar je om kan lachen.

Fulco wist niet hoe hij het had. Hoe kon hij het die mensen toch duidelijk maken, dat de kerstnacht geen nacht was om zich dronken te drinken en slechte dingen te doen?

Nu kwamen ook de anderen er bij.

Om aan de dikke kok te behagen, deden ze mee. Een durfde zelfs een vette kluif in Fulco's gezicht te gooien.

— Hier, dat heb je als beloning voor je prachtige liederen! spotte hij.

Nu volgde er een waar bombardement van kluiven. Fulco zat onder het vet. Zo snel zijn benen konden, vluchtte hij de keuken uit.

Lang dwaalde hij door de lange kasteelgangen. Zo nu en dan stootte hij op een bewaker. Maar die lagen allemaal dronken te snurken. Waar was hij nu? Hoe moest hij in 's hemelsnaam uit dit geweldige kasteel geraken?

Wat een verdrietige kerstnacht! Overal werd hij verjaagd. Wat bleef er nog van de vrede over, die in deze nacht juist moest herdacht en gevierd worden? Waren er dan geen mensen meer van goede wil? Hij deed toch geen kwaad? Hij wilde alleen maar de mensen helpen een goed Kerstmis te vieren in ruil voor een boterham...

Al lopend en denkend verdwaalde hij in het machtige gebouw. Door de kleine vensters viel maar een zwak maanlicht. Alles was hier donker. Het rook vochtig en het was dreigend stil.

Opeens zag hij een streep licht langs de grond. Hier moest een deur zijn. En achter die deur een menselijk wezen. Iemand dus, die hem zou kunnen vertellen, hoe hij uit dit kasteel kon raken om op zoek te gaan naar een boerderij, waar misschien een moeder met kinderen of een zieke vrouw was, die niet naar het kasteel hadden kunnen gaan. Die zouden tenminste wel naar zijn liederen willen luisteren en wellicht erg blij zijn hem te zien! Maar wie woonde hier?... Misschien weer iemand, die hem zou verjagen en hem voor vuil en vies zou uitschelden?...

Fulco raapte al zijn moed samen en klopte aan. Hij wachtte een ogenblik... Geen antwoord. Weer klopte hij, een beetje harder... Niets dan stilte.

Dan waagde Fulco het, de klink naar beneden te duwen en de deur open te doen.

Hij zag een monnik aan een tafel zitten. Zijn lang, wit haar glansde goudachtig in het licht van enkele kaarsen. In zijn gerimpelde hand hield hij een pen. Voor de monnik op tafel stonden allerlei potjes met verf...

Fulco sloop naderbij en zag, dat de monnik een kersttafereel aan het tekenen was...

De monnik was zo in zijn werk verdiept, dat hij niet had gehoord, dat de deur was opengegaan en iemand binnengekomen.

— Vader... begon Fulco.

Dan hief de monnik rustig het hoofd op en keek met zijn goede, blauwe en glimlachende ogen de jongen aan.

— Wat wens je, mijn kind? vroeg hij zacht.

Fulco, die deze kerstnacht zo had geleden, omdat de mensen met hem hadden gespot en niet naar zijn liederen hadden willen luisteren, barstte opeens in een luid gesnik uit.

Met horten en stoten deed hij zijn verhaal. Hoe hij door iedereen verstoten was. Zelfs door de knechten in de keuken. Hoe iedereen in het kasteel vergat om in deze heilige nacht te bidden. Dat iedereen dronk en zich vol at met wild en gevogelte.

— ...en u, vader... u, die toch zoveel dingen weet, zou u me kunnen vertellen, waar ik mijn mooie kerstliederen zou kunnen zingen? Waar ik goeie mensen kan ontmoeten?

En de monnik, die een zeer wijs man was, knikte. Stil vouwde hij de lange, witte handen en bleef enkele ogenblikken in diep gebed verzonken...

Toen hij opkeek stond Fulco niet meer voor hem. En toch was de deur dichtgebleven en hoorde men niet het verwijderen van voetstappen in de holle gangen. De kleine minstreel, in zijn armoedige, met vet besmeurde kleren en zijn bocheltje, was verdwenen...

Maar toen de monnik zijn ogen neersloeg op de kerstgroep, die hij aan het tekenen was, sprong hij verbaasd op : er stond een figuurtje op, dat hij zich niet herinnerde, getekend te hebben...

En nu, als je naar de nationale bibliotheek gaat, vraag maar de archivaris, die de Middeleeuwse boeken en kostbare handschriften bewaart. Hij zal je in een van die handschriften een tekening op perkament tonen van Kerstmis. En tussen de herders zal je een kleine minstreel zien met vuile kleren aan en een bochel. Een minstreel, die zijn liederen zingt voor het Kindje Jesus.

En die kleine minstreel is gelukkig, gelukkig, gelukkig...

A. F.

DE MINSTREEL

ANDRE FRANQUIN, GEILLUSTREERD DOOR PEYO.

was hier donker. Het rook vochtig en het was dreigend stil.

Opeens zag hij een streep licht langs de grond. Hier moest een deur zijn. En achter die deur een menselijk wezen. Iemand dus, die hem zou kunnen vertellen, hoe hij uit dit kasteel kon raken om op zoek te gaan naar een boerderij, waar misschien een moeder met kinderen of een zieke vrouw was, die niet naar het kasteel hadden kunnen gaan. Die zouden tenminste wel naar zijn liederen willen luisteren en wellicht erg blij zijn hem te zien! Maar wie woonde hier?... Misschien weer iemand, die hem zou verjagen en hem voor vuil en vies zou uitschelden?...

Fulco raapte al zijn moed samen en klopte aan. Hij wachtte een ogenblik... Geen antwoord. Weer klopte hij, een beetje harder... Niets dan stilte.

Dan waagde Fulco het, de klink naar beneden te duwen en de deur open te doen.

Hij zag een monnik aan een tafel zitten. Zijn lang, wit haar glansde goudachtig in het licht van enkele kaarsen. In zijn gerimpelde hand hield hij een pen. Voor de monnik op tafel stonden allerlei potjes met verf...

Fulco sloop naderbij en zag, dat de monnik een kersttafereel aan het tekenen was...

De monnik was zo in zijn werk verdiept, dat hij niet had gehoord, dat de deur was opengegaan en iemand binnengekomen.

— Vader... begon Fulco.

Dan hief de monnik rustig het hoofd op en keek met zijn goede, blauwe en glimlachende ogen de jongen aan.

— Wat wens je, mijn kind? vroeg hij zacht.

Fulco, die deze kerstnacht zo had geleden, omdat de mensen met hem hadden gespot en niet naar zijn liederen hadden willen luisteren, barstte opeens in een luid gesnik uit.

Met horten en stoten deed hij zijn verhaal. Hoe hij door iedereen verstoten was. Zelfs door de knechten in de keuken. Hoe iedereen in het kasteel vergat om in deze heilige nacht te bidden. Dat iedereen dronk en zich vol at met wild en gevogelte.

— ...en u, vader... u, die toch zoveel dingen weet, zou u me kunnen vertellen, waar ik mijn mooie kerstliederen zou kunnen zingen? Waar ik goeie mensen kan ontmoeten?

En de monnik, die een zeer wijs man was, knikte. Stil vouwde hij de lange, witte handen en bleef enkele ogenblikken in diep gebed verzonken...

Toen hij opkeek stond Fulco niet meer voor hem. En toch was de deur dichtgebleven en hoorde men niet het verwijderen van voetstappen in de holle gangen. De kleine minstreel, in zijn armoedige, met vet besmeurde kleren en zijn bocheltje, was verdwenen...

Maar toen de monnik zijn ogen neersloeg op de kerstgroep, die hij aan het tekenen was, sprong hij verbaasd op: er stond een figuurtje op, dat hij zich niet herinnerde, getekend te hebben...

En nu, als je naar de nationale bibliotheek gaat, vraag maar de archivaris, die de Middeleeuwse boeken en kostbare handschriften bewaart. Hij zal je in een van die handschriften een tekening op perkament tonen van Kerstmis. En tussen de herders zal je een kleine minstreel zien met vuile kleren aan en een bochel. Een minstreel, die zijn liederen zingt voor het Kindje Jesus.

En die kleine minstreel is gelukkig, gelukkig, gelukkig...

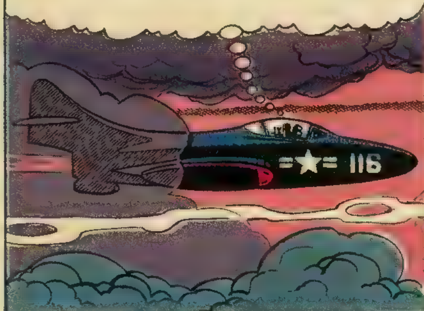
A. F.

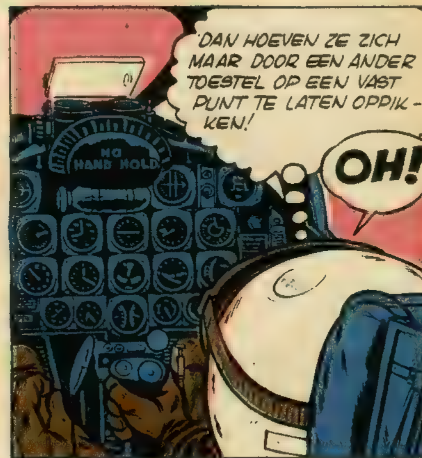
BUCK DANNY

GEVAAR IN HET NOORDEN

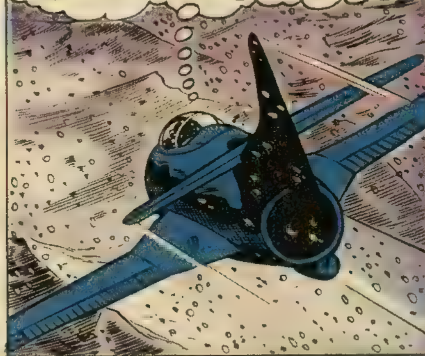

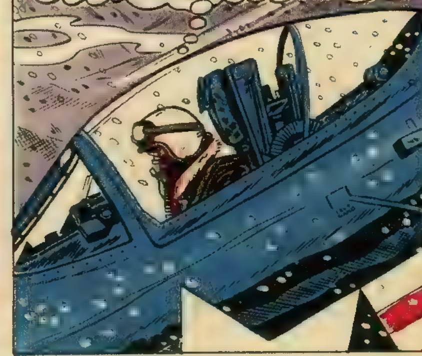

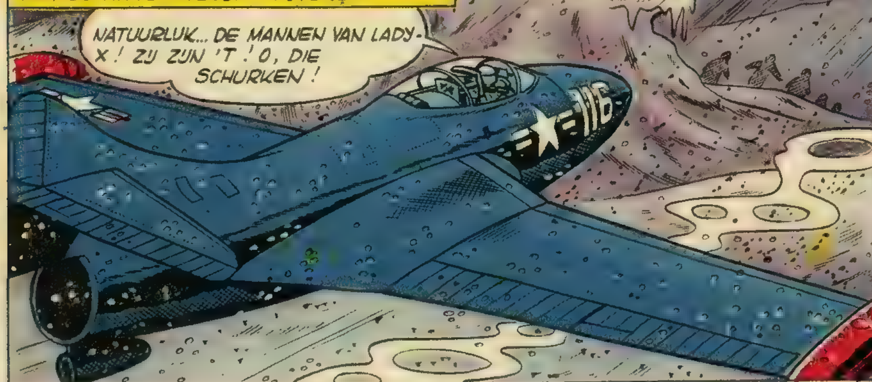

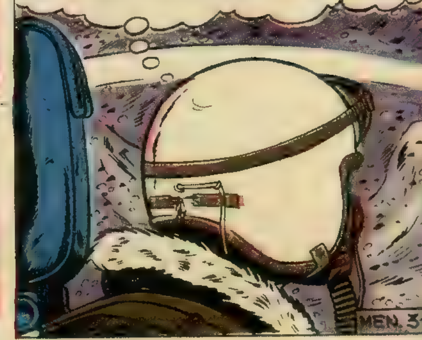

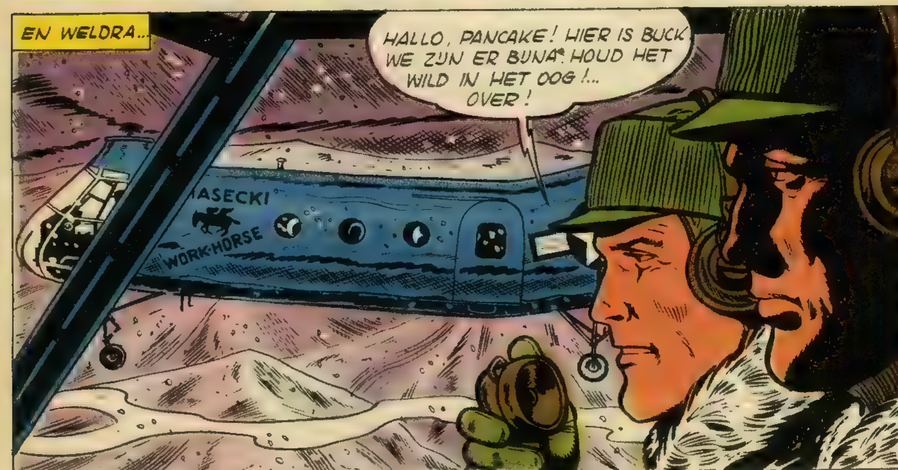

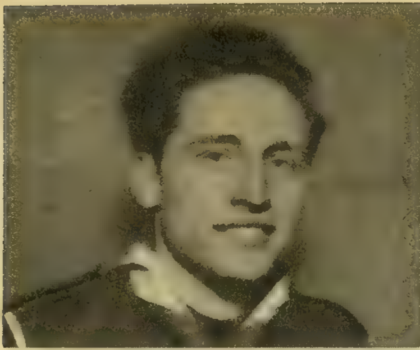

(Wordt vervolgd.)

PATRICK en zijn kerststal

HOE MITACQ IS...

Mitacq was zestien jaar, toen een bevriende drukker zijn tekenaarsgaven ontdekte en hem een album liet illustreren. Dat was de eerste stap, die de schepper van de « Beverpatroelje » op het tekenaarspad zette.

Tekenen en verkennerij, de twee hobby's van Mitacq. Geen wonder, dat hij zijn helden in de verkennerswereld zoekt!

Hij kent het verkennersleven tot en met, want hij is al acht jaar hopman (met als totem: Akéla). Daarom straalt er uit de « Beverpatroelje » ook zo'n echt, doorleefde verkennersgeest.

Mitacq heeft nog belangstelling voor andere dingen. Zo bijvoorbeeld voor aardrijkskunde. En daar is hij zelfs zo liefhebber van, dat hij al zijn vacanties in het buitenland doorbrengt. Hij heeft al heel wat van de wijde wereld gezien en is in Italië, Spanje en Portugal geweest...

Hij beweert, dat de beste wagen nog de... benenwagen is... Hij heeft al zoveel keren pech gehad met zijn verschillende motoren en auto's, dat hij niet meer van die overtuiging is af te brengen.

Als zijn mooiste herinnering vertelt hij ons het verhaal, dat je hiernaast ziet afgedrukt: Patrick en zijn kerststal.

...EN HOE HIJ ZICH ZIET

— Patrick!... Je soep wordt koud!

— Ik kom, mama!

— Wat een bengel toch!... Als ie eenmaal aan het knutselen is, denkt hij nergens meer aan... Wat ben je nu weer aan het doen?

— U mag het weten, mama, maar u mag het niet verder vertellen. Ik ben een kerststal aan het maken om Akéla te verrassen. U zal eens zien, wat een mooie het wordt!...

Patrick was een van mijn vroegere verkenners. Enkele dagen na dit gesprek met moeder, toonde hij aan zijn ouders een prachtige kerstkribbe met in hout uitgesneden beeldjes, keurig geschilderd en gevernist. Uren en uren had hij er op zitten zwoegen om het tot in de kleinste bizonderheden voor elkaar te krijgen.

Het was een geheim gebleven. Toen hij me op de 24e December liet weten, dat hij me een bezoekje zou komen brengen, had ik niet het minste vermoeden waarvoor het zou kunnen zijn.

Patrick was juist van plan zijn meesterwerk in te pakken, toen er werd gebeld... Er stond een armoedig geklede jongen op de stoep en hij kwam een mooi en innig kerstfeest wensen. De verkenner herinnerde zich, hoe de hopman altijd had volgehouden, dat ze goed en vriendelijk voor de armen moesten zijn. Hij liet de jongen dus binnenkomen. En moeder stond dadelijk klaar om hem allerlei lekkers toe te stoppen.

Op tafel stond de mooie kribbe, die Patrick wilde inpakken. De arme jongen kon er zijn ogen niet van af houden. Elke keer, dat Patrick iets tegen hem zei, keek hij even op. Maar dadelijk daarop dwaalden zijn ogen weer naar de kribbe.

Patrick merkte het en zijn verkennershart begon te aarzelen.

« Zal ik de kribbe maar aan die arme jongen geven? dacht hij. Maar nee... Ik heb er zoveel tijd aan besteed en de kribbe is voor Akéla bestemd! »

Het arme schooiertje begon als dank enkele kerstliederen te zingen. Daarna zette hij zijn bedeltocht weer voort.

Na dit bezoekje pakte Patrick met zenuwachtige vingers zijn meesterwerk in. Hij schreef er een mooi kaartje bij: « Voor Akéla, van Patrick. » Dan haastte hij zich op weg.

Hij was nog maar amper buiten, of hij zag de arme jongen aan de overkant voor een etalage staan, waarin een grote kerstkribbe prijkte. Patrick vertraagde zijn stap. Dan bleef hij ook voor de etalage staan.

Niet om naar de kerstkribbe te kijken, maar naar de verlangende ogen van zijn arme vriend.

Opnieuw aarzelde hij. « Het is Kerstmis, schoot het door zijn hoofd. Het is het feest voor de armen, omdat Christus zelf in alle armoede op de wereld kwam in een stal. Als ik goed ben voor die arme jongen, zal het Kind van Bethlehem er heel erg blij om zijn. »

Hij had een besluit genomen. Vlug trok hij het kaartje van zijn kerstkribbe af en stopte het grote pak in de handen van de jongen.

— Het... het is voor mij dit jaar dan ook... ècht Kerstmis! stotterde deze.

Toen Patrick een halfuurtje later bij me kwam, vertelde hij me in alle eenvoud zijn geschiedenis. Zo nu en dan snikte hij zelf van ontroering.

Tot zijn grote verwondering antwoordde ik hem enkel:

— Patrick, deze daad van je doet me nog veel meer plezier dan wanneer ikzelf de kerstkribbe van je had gehad!...

Michel TACQ.

Morris is de tekenaar van Lucky Luke's avonturen. Hij werd geboren op 1 December 1923. Morris wilde advocaat worden. Maar in 1944 liet hij zijn studie schieten om zich aan humoristische tekeningen te wijden. Het ellendige was, dat hij er het zout niet mee in de pap verdiende. Hij probeerde het eens met tekenverhalen... In een studio ontmoette hij Franquin, Paape en Peyo voor de eerste keer.

De tekenverhalen waren voor hem overigens meer een middel om zich te vermaken. Geld bracht het niet veel in het laadje. De zaak ging zelfs failliet. Toch was hij niet arm, want hij bezat:

1. Papier, penselen, plakaatverf en alles, wat hij nog van de mislukte onderneming over had.
2. Een rijke verbeelding.
3. Een held, die in zijn — eveneens — mislukt advocatenbrein was geboren: Lucky Luke.
4. Een groot geldgebrek.

En het resultaat: het verschijnen in « Robbedoes » van de avonturen van Lucky Luke en diens paard Jolly Jumper. Al dadelijk bleken de lezers er dol-enthousiast over. En dat is altijd zo gebleven.

Toen Franquin en Jijé besloten, een reis te maken naar Mexico, was Morris van de partij. Daar heeft hij het cowboyleven leren kennen. En hoe! Franquin vertelde, hoe hij op een Zondag tegen middernacht Morris hun hotel zag binnenstrompelen... een Morris in hemd en onder het bloed: de bandieten hadden hem alles afgenomen. Zelfs zijn broek!

Hij is zes jaar in de Verenigde Staten gebleven en bestudeerde daar de diverse tekenmethodes. Natuurlijk verzamelde hij ook een verbazende documentatie over de cowboys...

HOE MORRIS IS...

...EN HOE HIJ ZICH ZIET

KERSTMIS IN DE FAR WEST

Kerstmis is het feest van de vrede. Maar in het vroegere, ruwe Westen van Amerika heeft het lang geduurd voor de vechtlustige lieden dit begrepen. In hun gebruiken werd er zelfs mee gespot.

Zo betekende de uitdrukking « de kerstboom versieren », dat een of andere misdadiger werd opgehangen. En je hoefde heus niet veel misdreven te hebben. Een keer vals spelen was al voldoende om het met de dood te moeten bekopen... Dat was voor de veroordeelde dan wel een heel verdrietige Kerstmis!

Overigens werd deze doodstraf niet alleen op de 25e December voltrokken. Dat was daar haast aan de orde van de dag.

Gelukkig, dat die onrechtvaardige en wrede praktijken nu zo goed als van de baan zijn en de mensen in de Far West eindelijk ook de échte waarde van het kerstfeest hebben begrepen.

Nu bestaat er een andere vorm van doodstraf. En de veroordeelde is... een kalkoen, die de prachtig versierde tafel op kerstavond moet opluisteren.

Op die kerstavonden voeren de tegenwoordige cowboys ook graag de « square danse » uit. Deze dans stamt nog uit de tijd van de pioniers. Het is een van de zeldzame uitingen van Amerikaanse folklore. Want al heeft — zo denken de Europeanen tenminste — Amerika dan alles, wat een modern hart kan begeren: folklore bezitten ze in verhouding met onze landen maar bitter weinig. Ze hadden het wel kunnen hebben. Maar juist door de verbazend snelle technische vooruitgang, is er zoveel folklore verloren gegaan in het land van Uncle Sam.

Op zo'n kerstavond worden nu allerlei oude liederen gezongen. Het is werkelijk treffend, als je al die ruwe kerels bijvoorbeeld « Auld Lang Syne » hoort zingen, een lied, waarin de goede oude tijd wordt bezongen, toen ze vrij over de prairies konden dwalen.

De kerstvrede dringt op de duur overal door. In de Far West brommen de oude cowboys de liederen mee. En ze hebben helemaal geen heimwee naar de tijd, dat het kerstfeest met revolverschoten werd opgeluisterd.

GELUKKIG IS HET ZO NIET MEER!

LUCKY LUKE

IN EEN KERSVERS WILD-WESTVERHAAL

DE SPOORWEG DOOR DE PRAIRIE

(Wordt vervolgd.)

EEN NIEUW AVONTUUR VAN JOHAN EN PIRREWIET ... DOOR PEYO

De eed der Vikingen

(Wordt vervolgd.)

Peyo is de tekenaar van de prachtige verhalen van Johan. Zijn echte naam luidt Pierre Culliford en hij is erg bescheiden. Kijk maar eens, hoe hij zichzelf voorstelt: in een grote wapenuitrusting, waaruit alleen zijn snor en een sigaret steken.

Dat snorretje heeft Peyo overigens alleen maar gekweekt om zichzelf een ouder en strenger aanzien te geven... Vergeefse moeite! Hij is wel zo vriendelijk en zacht van karakter, dat duizend snorretjes en een baard hem nog niet tot een boeman zouden kunnen maken.

Zoals veel tekenaars van « Robbedoes » heeft Peyo in een studio voor tekenfilms gewerkt, die natuurlijk ook weer over de kop ging. Peyo moest er met plakaatverf en mesje de diverse fouten wegwerken. Het schijnt, dat dit in de wereld der tekenfilms een baantje is, dat nog onder dat van een loopjongen staat. Voor die tijd was hij filmoperateur. « Een snertbaan, zegt hij. Daarom ben ik ook met karikatuurtekenen en tekenfilms begonnen. In het begin liep dat niet al te best... Het bewijs hiervoor is, dat ik na het failliet gaan van de studio, zonder werk zat. Hier en daar heb ik wat reclame kunnen verzorgen... Tot ik op zekere dag Franquin op straat tegenkwam. We hebben over van alles en nog wat gepraat... En zo ben ik tekenaar van Johan geworden. »

Al lang liep Peyo met het plan rond een geschiedenis te verwerkelijken, die zich in de Middeleeuwen afspeelt. Over dat tijdperk heeft hij een reusachtige documentatie verzameld. (« ...En het is nog veel te weinig! » klaagt hij.) Hij droomt er van om een Middeleeuws kasteel te bewonen. Zo zou hij zich helemaal in de sfeer van zijn verhalen kunnen inleven.

Hij heeft een hond, « Boogie », en een klein wagentje. En verder is hij de gelukkige echtgenoot van een dame, wier werk jullie elke week in « Robbedoes » kunt bewonderen. Want zij kleurt de tekeningen van Johan.

En lees nu eens het verhaal, dat hij voor jullie schreef:

HET KERSTBOOMPJE

Een vertelsel van Pierre (Peyo) Culliford

Het sneeuwde al twee dagen. Ook op het kleine bosje... Je weet wel, dat bosje vlakbij de stad. En het denneboompje, moe van het dragen van de zware pakken sneeuw, voelde zich erg eenzaam.

En dan te weten, dat het enkele dagen tevoren nog door zijn dennebroertjes en dennezusjes werd omringd... Toen ze de vorige winters nog allemaal zo bij elkaar waren, was het heerlijk warm geweest... Maar nu was er een man gekomen met een bijl. De volgende dag was er een grote open plek in het bosje. Een dag later kwamen er weer mensen. Het kleine denneboompje huiverde nog bij de gedachte aan de klank van de bijlen tegen de weke schors en het geschrei van zijn broertjes en zusjes... Nu was het denneboompje alleen. Van zijn familie waren alleen de stronken nog overgebleven...

Oh, het denneboompje wist heel goed, waarom de mensen gekomen waren. Vanavond was het kerstavond. En een Kerstmis zonder kerstboom en dennegroen is maar een kale Kerstmis.

Het wist ook, wat hem te wachten stond: een bijl, een zaag en dan veel lichtjes en kleurige bollen. En boven in de top een schitterende piek... Het zou veel verrukte kinderogen om zich heen zien en blije mensen, omdat Kerstmis het feest is van vrede en liefde...

Het denneboompje wist, dat het vreugde zou brengen, waar het zou komen te prijken. Maar het wilde niet. Het wilde in zijn egoïsme niet opgeofferd worden, maar in het bos blijven leven. Het wilde niet bewonderd worden... Wat zijn broertjes en zusjes deden, kon hem niet schelen. Hij wilde in elk geval blijven leven. De kinderen moesten maar een andere boom zoeken.

Trouwens, het denneboompje hield niet van kinderen. Die maken lawaai, die rennen en springen, die klimmen in bomen. « Nare kinderen », zei het denneboompje bij zichzelf.

Het schudde nu de sneeuw van z'n takken en rukte zich met een ruk uit de grond. Het vluchtte weg. Ver, heel ver weg...

Maar boomwortels zijn niet gemaakt om te lopen. Al gauw voelde de kleine den zich verschrikkelijk moe. En toch had het nog maar een paar honderd meter gelopen. Hij kon niet meer... Eventjes uitpuffen dan!

Nog doodop besloot het tenslotte toch zijn weg maar weer voort te zetten. Maar overal liet het naalden vallen. Het droogde uit. De wortels zogen geen water meer uit de grond. Het ging sterven...

Toen nam de kleine den een wijs besluit. Hij maakte rechtsomkeert en sleepte zich snikkend van ontgoocheling terug naar de plek, waar hij geboren was... Nu kon het hem niets meer schelen, of ze hem kwamen omhakken of niet. Was het niet beter zich ineens op te offeren dan langzaam dood te bloeden?...

Maar het denneboompje voelde, dat het niet meer in het bosje zou raken, vanwaar het gekomen was. Het verzwakte elke minuut meer... Dan probeerde het een gat in de grond te graven om er zijn wortels in te graven... Maar de grond gaf niet mee.

Doodmoe liet het denneboompje zich languit op de grond vallen en wachtte. Het zou nu geen luister bijzetten voor het kerstfeest... Dennetranen rolden langs zijn verdroogde takken. Het wachtte. Het wachtte op de dood, die uit de wortels naar boven trok...

Op dat ogenblik kwam de landloper langs, met de handen diep in de zakken en de muts-met-gaten over de koude oren getrokken. De landloper stapte met grote stappen. Hij was op zoek naar een plekje om de kerstnacht door te brengen. Hij bleef staan voor de kleine den, die hem de weg afsneed. Hij keek om zich heen en boog zich voorover...

De kleine den vroeg zich af, wat de man van hem wilde... Zou hij proberen hem weer op zijn wortels te zetten?... Dat zou toch verloren moeite zijn! Het was toch al verdroogd!

— Ga maar door, meneer, verzuchtte het denneboompje. Met mij valt er niets meer te beginnen... Laat me nu maar rustig sterven!

Maar de landloper had een doosje lucifers te voorschijn gehaald. Hij streek er een aan. Het vlammetje lekte langs de dorre naalden. Deze namen het vlammetje over. Het werd groter en groter. Het verlichtte de omtrek en het verwarmde de koude handen van de landloper, die breed glimlachte:

— Ah, wat is een brandende denneboom toch mooi!... Nog mooier dan de kerstbomen in de salons van de rijke mensen!...

Het denneboompje voelde zich opeens zo blij en gelukkig. Het knetterde van genoegen. Was het niet de grootste glorie van een denneboom om als kerstboom te sterven? En die man zei nog wel, dat het veel mooier was dan zijn broertjes en zusjes in de huizen van de rijke mensen.

Het kerstboompje was blij. Het stierf gelukkig, omdat het toch nog kerstvreugde had mogen brengen.

PEYO.

WILL ZOALS HIJ ZICH ZIET...

...EN ZOALS HIJ IS

WILL wacht op inspiratie onder de dekens...

Will, die de avonturen van de Baard en de Kale tekent, is 28 jaar. Zoals alle tekenaars gaf hij al heel vroeg blijk aanleg voor tekenen te bezitten. De eerste resultaten verschenen in... schoolschriften en leerboeken. Maar alle andere tekenaars, die hetzelfde grapje uithaalden, hebben het met ontelbare strafregels moeten bekopen. Will niet. Will heeft nooit op zijn knieën moeten zitten. Althans niet dààrvoor. Hij had een reuze bof, want zijn onderwijzer was zelf een amateur op teken- en schildergebied. Meester moedigde hem zelfs aan om tekenaar te worden. « Alleen, zo had hij er aan toegevoegd, raad ik je aan op echt tekenpapier te krabbelen. In je schriften en boeken heb je niet te veel plaats. »

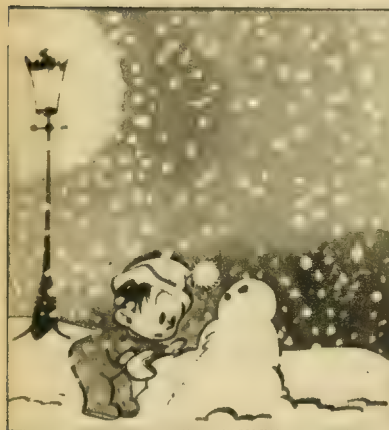
Op een goeie dag is Will tegen Gillain aangebotst. En Gillain begreep uit het nog vrij stuntelig gedoe van de jongen, dat hij met een geboren tekenaar te doen had. Gillain moedigde hem aan. Gillain dwong hem om te werken...

Dwingen om te werken? Ja, want Will bekent zelf, dat hij niet een van de vlugste is. Hij wacht te veel op inspiratie in... bed. Daarom komen zijn tekeningen altijd op het laatste ogenblik aan. En de brieven en telegrammen « We hebben Baard en Kale Nr. zoveel nog steeds niet ontvangen » zijn haast niet meer te tellen.

We zullen maar niet vertellen, hoe wij hebben moeten bidden en smeken om het werk te krijgen, dat je hieronder ziet. Ja, ik wist wel, dat er iets bizonders moest gedaan worden voor het kerstnummer, en hij zou het ook wel doen... Hij had ook wel een idee... Maar het was nog steeds niet rijp genoeg. Hij moest er nog eens over slapen...

In de steek laten doet hij ons echter nooit. En daarbij: kunstenaars mogen zich wel bepaalde vrijheden veroorloven. Wills werk is bovendien altijd tot in de puntjes verzorgd.

En hier volgt zijn bijdrage voor het kerstnummer:

DE BAARD en DE KALE

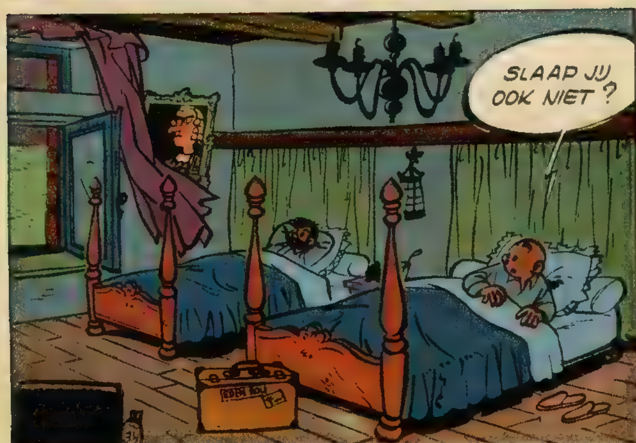
STOMP KOMT TERUG

TEKST VAN ROSY - TEKENINGEN VAN WILL

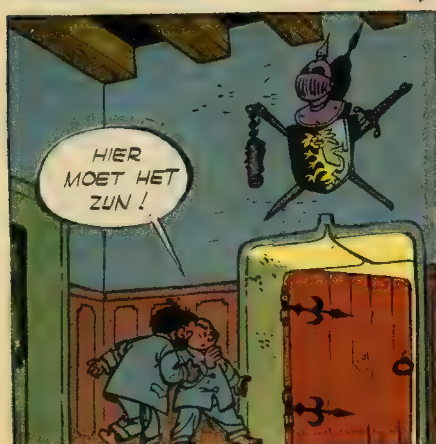

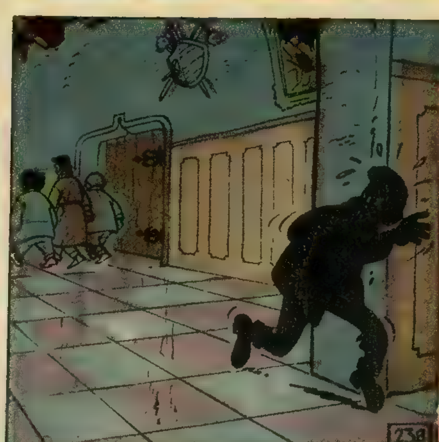

(Wordt vervolgd.)

Hic natus est Christus ★ Hic na

Hier is Christ

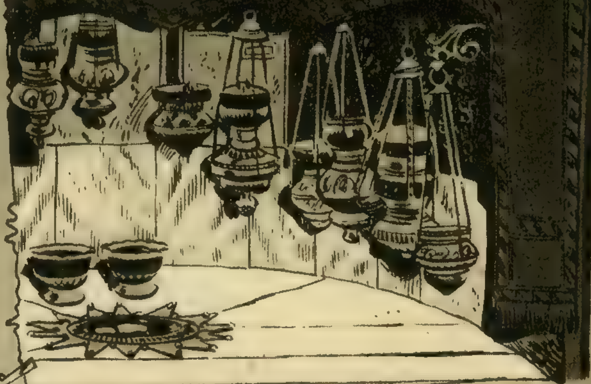
DOOR DEZE DEUR KOM JE ER...

HET IS DE GROT WAAR HIJ GEBOREN IS. ZE LIGT AAN DE GRENS VAN BETHLEHEM EN BESTAAT NOG STEEDS. EEN BASILIEK OVERKOEPELT HAAR... 1

IN EEN RODE STER STAAN DE WOORDEN GEVAT "HIC NATUS EST CHRISTUS" ☆ DAT IS DE PLAATS WAAR JESUS GEBOREN IS... 2

BETHLEHEM

DE STREEK TELT NOG MEER GROTTEN, DIE DIENEN TEGENWOORDIG ALS ONDERDAK VOOR HERDERS EN HUN KUDDEN... 3

4

HET LIGT VOOR DE HAND DAT JOZEF EN MARIA IN HUN GROT EEN KRIBBE HEBBEN GEVONDEN.

DE OVERBLIJFSELEN DAARVAN: 4 STUKJES ESDOORNHOUT ZIJN VAN DE ONGELOVIGEN GERED EN IN DE VIIe EEUW NAAR SANTA MARIA MAGGIORE TE ROME OVERGEBRACHT, WAAR ZE SEDERT VEREERD WORDEN... 5

6

MARIA IS OP EEN EZELSRUG GEKOMEN. DE EZEL IS HET RIJDIER IN HET BERGLAND, HIJ STAAT VAST OP ZIJN POTEN EN HEEFT EEN ZACHTE GANG. DE OS, ZO STERK EN ZACHT, IS STEEDS DE WAARDEVOLSTE HELPER DER MENSEN GEWEEST. DIE WELKE IN HET KERSTVERHAAL VOORKOMT HAD BEST EEN ONDERKOMEN IN DE GROT KUNNEN ZOEKEN...

KRIBBE IN DE KERK VAN ST FRANCISCUS VAN SALES.

E. PAAPE. D.11.

Hier is Christus geboren

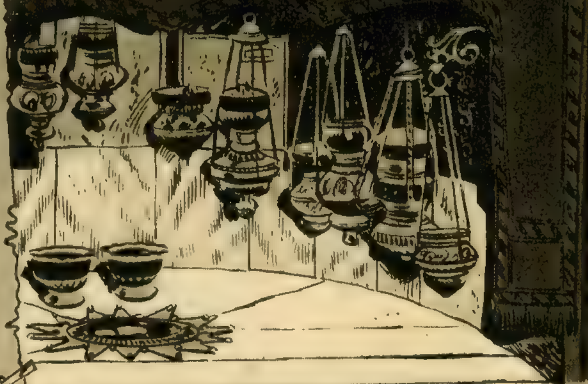
Hic natus est Christus ★ Hic na ... Christus ★ Hic n

DOOR DEZE DEUR KOM JE ER...

1 HET IS DE GROT WAAR HIJ GEBOREN IS. ZE LIGT AAN DE GRENS VAN BETHLEHEM EN BESTAAT NOG STEEDS. EEN BASILIEK OVERKOEPELT HAAR...

2 IN EEN RODE STER STAAN DE WOORDEN GEVAT "HIC NATUS EST CHRISTUS" ☆ DAT IS DE PLAATS WAAR JESUS GEBOREN IS...

BETHLEHEM

3 DE STREEK TELT NOG MEER GROTTEN, DIE DIENEN TEGENWOORDIG ALS ONDERDAK VOOR HERDERS EN HUN KUDDEN...

4 HET LIGT VOOR DE HAND DAT JOZEF EN MARIA IN HUN GROT EEN KRIBBE HEBBEN GEVONDEN.

5 DE OVERBLIJFSELEN DAARVAN: 4 STUKJES ESDOORNHOUT ZIJN VAN DE ONGELOVIGEN GERED EN IN DE VIIe EEUW NAAR SANTA MARIA MAGGIORE TE ROME OVERGEBRACHT, WAAR ZE SEDERT VEREERD WORDEN...

KRIBBE IN DE KERK VAN ST FRANCISCUS VAN SALES

6 MARIA IS OP EEN EZELSRUG GEKOMEN. DE EZEL IS HET RIJDIER IN HET BERGLAND, HIJ STAAT VAST OP ZIJN POTEN EN HEEFT EEN ZACHTE GANG. DE OS, ZO STERK EN ZACHT, IS STEEDS DE WAARDEVOLSTE HELPER DER MENSEN GEWEEST. DIE WELKE IN HET KERSTVERHAAL VOORKOMT HAD BEST EEN ONDERKOMEN IN DE GROT KUNNEN ZOEKEN...

E. PAAPE

7 DE ENGEL VERSCHIJNT AAN DE HERDERS: "EEN REDDER IS U GEBOREN!" DIE HERDERS WAREN AFKOMSTIG UIT HET DORPJE BEIT SAHOER, DICHTBIJ BETHLEHEM, MEENT MEN...

8 NET ALS VOOR 2000 JAAR WEIDEN OOK NU DE HERDERS VAN JUDA, NAAR HET EVENBEELD VAN HEN DIE DE KERSTBOODSCHAP ONTVINGEN HUN KUDDEN IN DEZE STREEK VAN LANDBOUW EN VEETEELT.

A. TURKIJE
B. SYRIË
C. IRAK
D. PERZIË
E. ISRAEL
F. JORDANIË
G. ARABIË
H. SINAÏ
I. AFRIKA.

9 DAAR KOMEN DE WIJZEN AAN. WIE WAREN ZIJ? VOLGENS DE OVERLEVERING 3 KONINGEN UIT GELUKKIG ARABIË OF PERZIË. ZE KWAMEN DENKELIJK UIT SABA (HET TEGENWOORDIGE SAVEH, 80 KM TEN Z.W. VAN TEHERAN), WAAR HUN GRAF NOG LANG TE ZIEN WAS. HUN RELIKWIEËN WORDEN IN KEULEN VEREERD.

10 DE STER HEEFT HUN DE GEBOORTE VAN DE MESSIAS GEMELD. ZE KOMEN HEM GOUD BRENGEN OM TE WETEN OF HIJ EEN AARDSE HEER IS, WIEROOK OM TE WETEN OF HIJ GOD IS, MYRRHE OM TE WETEN OF HIJ DE EEUWIGE IS, EN AANBIDDEN HEM...

11 IN ONZE DAGEN REIZEN CHRISTENEN ZOWEL PER VLIEGTUIG ALS OP DE RUG VAN EEN EZEL OF KAMEEL NAAR DIT HEILIGE OORD... VAN WAARUIT NU 2000 JAAR GELEDEN IN DIE EERSTE KERSTNACHT HET CHRISTENDOM ZIJN VLUCHT NAM OM DE WERELD TE VEROVEREN...

tus geboren

Christus ★ Hier ...

7

DE ENGEL VERSCHIJNT AAN DE HERDERS: "EEN REDDER IS U GEBOREN!" DIE HERDERS WAREN AFKOMSTIG UIT HET DORPJE BEIT SAHOER, DICHTBIJ BETHLEHEM, MEENT MEN...

NET ALS VOOR 2000 JAAR WEIDEN OOK NU DE HERDERS VAN JUDA, NAAR HET EVENBEELD VAN HEN DIE DE KERSTBOODSCHAP ONTVINGEN HUN KUDDEN IN DEZE STREEK VAN LANDBOUW EN VEETEELT.

8

A. TURKIJE
B. SYRIË
C. IRAK
D. PERZIË
E. ISRAEL
F. JORDANIË
G. ARABIË
H. SINAÏ
I. AFRIKA.

9

DAAR KOMEN DE WIJZEN AAN. WIE WAREN ZIJ? VOLGENS DE OVERLEVERING 3 KONINGEN UIT GELUKKIG ARABIË OF PERZIË. ZE KWAMEN DENKELIJK UIT SABA (HET TEGENWOORDIGE SAVEH, 80 KM TEN Z.W. VAN TEHERAN) WAAR HUN GRAF NOG LANG TE ZIEN WAS. HUN RELIKWIEËN WORDEN IN KEULEN VEREERD.

10

DE STER HEEFT HUN DE GEBOORTE VAN DE MESSIAS GEMELD. ZE KOMEN HEM GOUD BRENGEN OM TE WETEN OF HIJ EEN AARDSE HEER IS, WIEROOK OM TE WETEN OF HIJ GOD IS, MYRRHE OM TE WETEN OF HIJ DE EEUWIGE IS, EN AANBIDDEN HEM...

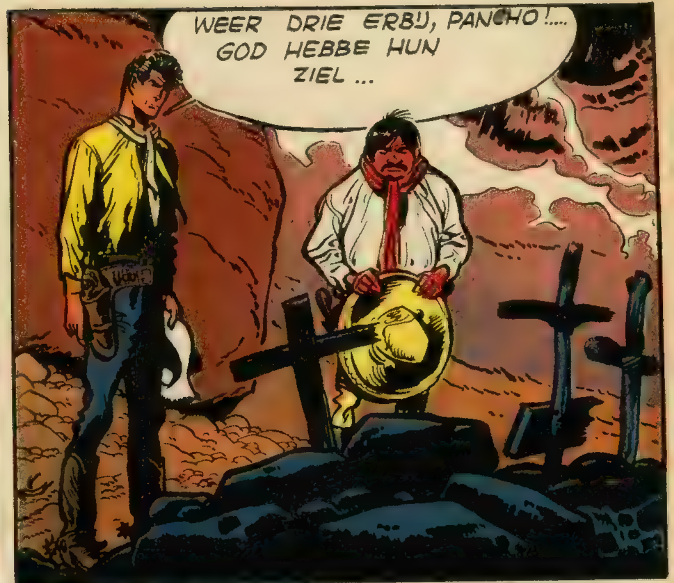

11

IN ONZE DAGEN REIZEN CHRISTENEN ZOWEL PER VLIEGTUIG ALS OP DE RUG VAN EEN EZEL OF KAMEEL NAAR DIT HEILIGE OORD... VAN WAARUIT NU 2000 JAAR GELEDEN IN DIE EERSTE KERSTNACHT HET CHRISTENDOM ZIJN VLUCHT NAM OM DE WERELD TE VEROVEREN...

DOOD?
JA!

WEER DRIE ERBIJ, PANCHO!... GOD HEBBE HUN ZIEL ...

NU MOETEN WE DE SHERIFF WAARSCHUWEN... WANNEER SNAPPEN DE INDIANEN DAN TOCH DAT ZE ZO ALLES TE VERLIEZEN HEBBEN?

...VERBLUFFEND, MR. SPRING! VIJF JAAR ZONDER EEN WANKLANK EN NU INEENS DIE AANVAL... IK GA OP ONDERZOEK NAAR HET RESERVAAT!

MAG IK MEE?
JA ZEKER, HOOR!

DAAR IS HET RESERVAAT! ALLES LIJKT KALM!
3

SPRING

DOOR GILLAIN

(Wordt vervolgd.)

JIJÉ: de eeuwige zwerver

Op zekere dag kregen wij een brief uit Den Haag van een jongen, die ons schreef:

Waarom hebben ze de tekenaar van Jerry Spring veranderd? Vroeger was het Jijé en nu is het Gillain. Jammer, dat ze dat gedaan hebben. Jijé tekende beter...

We hebben die rakker moeten teleurstellen. Jijé is de schuilnaam van Gillain, de schepper van Jerry Spring, van Blondie en Blinkie, van de prachtige albums van Baden Powell, Don Bosco, en de schepper van Jan Kordaat en ook de eerste tekenaar van Piet Kwabbernoots avonturen. Bovendien is hij de grootste zwerver onder onze tekenaars.

Jijé, of Gillain, werd geboren op 13 Januari 1914. Na allerlei studies (drie jaar edelsmid, drie jaar geschiedenis, twee jaar academie — op twee verschillende academies! —) heeft hij zijn oud principe in toepassing gebracht, dat je nooit moet doen, wat je hebt geleerd. En hij is er wonderwel in geslaagd...

1939-40. Oorlog!... Hij werd gevangen genomen (voor één dag), trok heel Frankrijk door op zoek naar zijn gezin en vindt heel toevallig zijn echtgenote terug in Béziers. Weer thuis, wijdt hij zich aan tuinbouw... Bovendien was hij bezitter van een vijftig fruitbomen. Hij wordt groenteman. Maar de uitgever van « Robbedoes » heeft enkele tekeningen van hem gezien en vindt, dat hij talent heeft. En Gillain laat zijn groenteman-bestaan varen om tekenaar te worden. Wellicht, dat de oude, heel oude lezers van « Robbedoes » zijn eerste tekenverhaal zich nog kunnen herinneren.

Hij heeft gewoond in Waterloo (Brabant), Los Angeles, Tijuana, Mexico-City, Wilton (Connecticut), Cassis (Rhône-monding), Juan-les-Pins... En nu huist hij in Champrosay (Seine-et-Oise), vlakbij Parijs.

Toen hij de grens van de Verenigde Staten overschreed om Mexico binnen te trekken, voelde hij er veel voor om dadelijk rechtsomkeert te maken. Overal klonken revolverschoten en geknal van geweren. Hij zag ongeschoren mannen lopen met flessen tequila onder de een en een « spuit » onder de andere arm...

— Daar heb je het gezanik! zei Gillain bij zichzelf. Hier zijn ze weer een revolutie aan het maken.

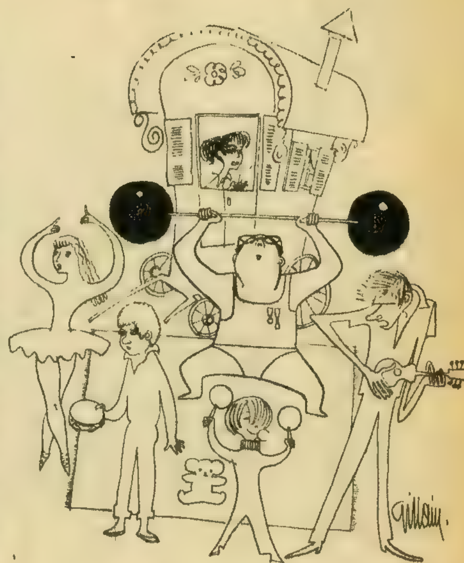
Maar zijn vrees bleek al heel spoedig ongegrond. Het was alleen maar de nationale feestdag. Maar de nationale feestdag duurt in Mexico een volle week, waarin men 's nachts zoveel mogelijk lawaai maakt om 's morgens een dutje te doen op de stoep, in het park of soms midden op de weg...

Hij denkt nog steeds met genoegen terug aan die reis door de Verenigde Staten. Zo gauw hij te New York voet aan wal had gezet, wist hij een tweedehands Hudson op de kop te tikken, die volgens de verkoper « donders goed » was. Nou, « donders » was het ding in elk geval, want na enkele honderden kilometers begon de motor een lawaai te maken van jewelste.

De zwerftocht door Amerika werd gemaakt door Gillain, zijn vrouw, zijn vier kinderen (de jongste in een hangmat), Morris en Franquin. Ze kregen panne in de woestijn van Arizona en zouden daar zeker nog zitten, zo vriendelijke roodhuiden de bleekgezichten niet te hulp waren gekomen.

Gillain heeft Will op weg geholpen met zijn Baard en Kale. Hij liet hem steeds maar weer opnieuw beginnen. Franquin is ook een tijdje de leerling van Gillain geweest. Bij hem heeft André de kunst van de opmaak van een tekenverhaal geleerd.

Alle tekenaars van « Robbedoes » zien in Joseph Gillain hun grote meester. Om je er van te overtuigen... bekijk de tekeningen van Jerry Spring maar eens!

...EN ZOALS HIJ ZICH ZIET, omringd door zijn vrouw en vier kinderen: Annette, Philippe, Dominique en Benoit.

JIJE ZOALS HIJ IS (niet alleen tekenaar, maar ook schilder, beeldhouwer, musicus en... Groenteman. Bovenal echter een eeuwige zwerver.

EEN VAN SIRIUS' LIEFHEBBERIJEN IS: VAREN. HIER ZIE JE HEM (LINKS) ALS ZEEMAN

Toen we Sirius enkele bizonderheden over zijn leven vroegen, keek hij ons verslagen aan. Door Timoer is zijn geheugen op lange afstand geschakeld. Het vraagt hem heel wat inspanning om de jongste tijden nog eens na te gaan.

Sirius is geboren in België. Hij kreeg zijn eerste tandjes in Spanje en roodvonk in Frankrijk. Hij heeft nooit goed kunnen berekenen op welke plek trein A met snelheid X een trein B met snelheid Y zou ontmoeten, wanneer trein A een halfuur later uit tegenovergestelde richting vertrekt dan trein B. Niettemin is hij toch vooruitgekomen. Wat niet wil zeggen, dat hij het niet betreurt, dat hij niet meer weet. Sirius is er vast van overtuigd, dat je alles kan gebruiken, wat je op school leert.

Wanneer hij eindelijk weer in het vaderland is, besluit hij journalist te worden. Schrijven?... Welnee: Een journalist, die tekent! Want toen hij op zekere dag zijn keukenkast een likje verf gaf, werd hij zich opeens zijn roeping als kunstenaar bewust. Heel methodisch begon hij zich op de tekenkunst toe te leggen en hoopt er over een jaar of vijftig een bollebaas in te zijn.

Zijn hobby's: bergklimmen (dat hij heeft opgegeven vanwege de zwaartekracht); zeiljachten (hij nodigt zijn vrienden altijd uit, als er iets geschilderd moet worden), en vooral: tekenen.

Voor elk verhaal van Timoer snort hij een bende documentatie op. Hij is nu zo goed thuis in geschiedenis, dat zijn vroegere leraar hem niet meer terugkent!

Kerstnacht in de branding

Ik was in Barcelona aan boord gegaan van het schip van mijn vriend Georges. Het was een stevige kotter van 12 meter lengte, De smalle cockpit kon gemakkelijk drie of vier ton water bevatten. Dat gebeurde wel eens, want de schuit maakte dikwijls slagzij.

Wat Georges betreft: een kerel uit een stuk. Zijn brede schouders geven de indruk, dat hij alle werk zal opknappen en dat je in zijn bijzijn nooit benauwd hoeft te wezen. Een indruk, die bij een beetje ervaring wegsmelt als sneeuw voor de zon. Tijdens het varen geeft Georges er de voorkeur aan, de kaarten te bestuderen. Als ik aan boord ben, krijg ik alle zware karweitjes op te knappen. Hij verzekert me, dat hij me volkomen vertrouwt en kruipt zelf in de kajuit. Als jullie nu weten, dat de kaartentafel vlak onder de kast met likeur staat, begrijpen jullie de rest wel...

Die dag was het vigilie van Kerstmis. We hadden Kaap Nao achter ons gelaten en trokken nu in westelijke richting, bijna parallel met de Afrikaanse kust, die bij Gibraltar een nauwe doortocht vormt.

Na de betoverend groene vlakte van de Huerta van Valencia, waar de sinaasappelen rijp aan de bomen hingen, werd de kust kaal en wild. Bergketens schenen weg te slinken in de zee en op te gaan in witte schuimkoppen.

Na een nauwkeurige bestudering van de kaart, hetgeen hem een flink stuk van de middag kostte, kwam Georges zich even op het dek laten zien.

— Vanavond slapen we te Alicante, kondigde hij aan.

In een hotel slapen? In een vast bed? Met droge lakens? Een blij gevoel van dankbaarheid stroomde door mij heen.

— Fijn, Georges!

— We komen nog voor de nachtmis aan. Is me dat een bof!

Maar Nadal, onze matroos, schudde van nee. Met zijn zangerige tongval wist hij te vertellen, dat de wind Zuid-West draaide en steeds sterker werd.

— Best mogelijk, dat ons nog heel wat narigheid te wachten staat...

En Georges droop met bezorgd gezicht naar de kajuit af. Net of de kaarten iets aan de windrichting en windsterkte zouden kunnen veranderen.

Nadal had een scherpe neus gehad. De windsterkte nam snel toe. Grote, donkere wolken kwamen in de verte aangezet en bedekten de sterren. Ik had eerst wat graag naar beneden gegaan om met Georges samen de kaarten te gaan bestuderen. Maar ik kon me niet zo Siberisch koud houden als hij en een verblijf in de lege kajuit leek me nog verschrikkelijker dan het voortdurend verplicht bad nemen met zeewater op dek. De mast kraakte. De golven sloegen met kwaad gebonk tegen de voorsteven. Nee, het was op dek beter dan in die benauwde kajuit.

De zee werd zo hol, dat we ons moesten laten afdrijven. We waren al zo dicht bij de kust, dat we de lichtjes zagen. Ze knipperden op, telkens als de golven onze kotter oplichtten. Maar het was heel gevaarlijk met zo dicht bij de kust te zijn.

We zagen ons gedwongen het anker te werpen. We moesten er nog verschillende kabels bijspannen om aan de sterke wind weerstand te kunnen bieden. Angstig namen Georges en ik onze voorzorgsmaatregelen. Als het anker het begaf, zouden wij te pletter slaan tegen de steile kust, waar de zee met een hels lawaai tegenaan beukte.

In het maanlicht, dat zo nu en dan even tussen de zware wolken kwam doorpiepen, zagen we de gruwelijkgrauwe rotswanden. Daarboven een witte minaret van een moskee.

Het anker hield. En opeens ging de wind liggen. Er volgden nog enkele stoten en toen was het gedaan. Andere, meer vertrouwde geluiden kregen we nu te horen, zoals het klapperen van het zeil tegen de mast en het zachte fluiten van een lichte bries.

Plotseling greep Georges me bij de arm. We zagen lichtjes dansen over een onzichtbaar pad onder de steile kust. Er volgden er steeds meer. Er klonk het blij gelui van een klokje. Het gekleppel plantte zich voort over de nu kalme zee. Georges nam zijn pet af. Daar, zo dichtbij en toch zo ver, gingen de mensen naar de kerk.

We waren het Kerstkind maar wat dankbaar, dat we niet te pletter geslagen waren. Zo'n kerstnacht vergeet je nooit van je leven!

SIRIUS.

BEELDEN UIT DE WERELDGESCHIEDENIS

Het Bronzen Zwaard

De Timoers

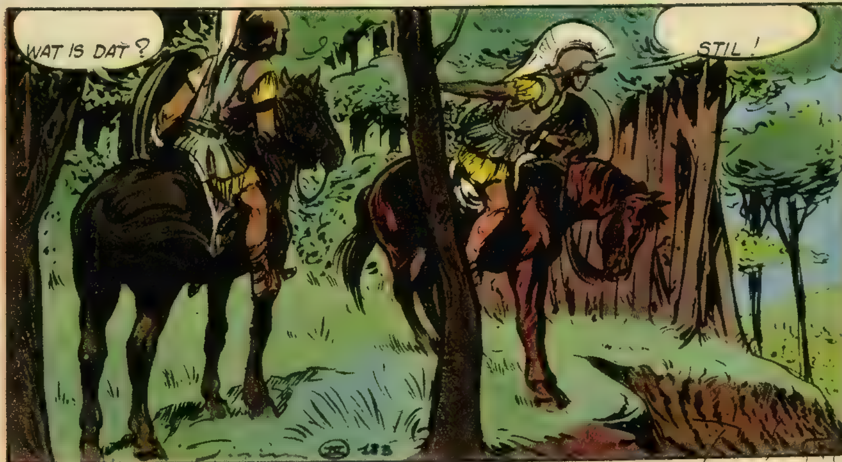

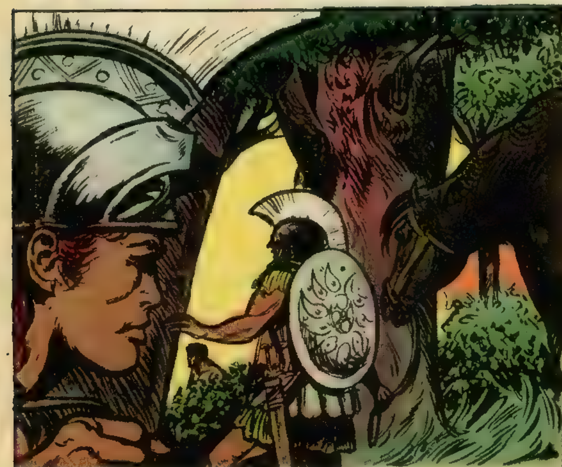

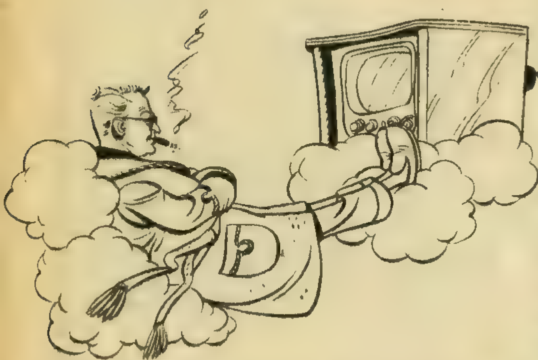

(Wordt vervolgd.)

EDDY PAAPE, de «thuis-tekenaar» maakt

EDDY PAAPE ZOALS HIJ ZICH ZIET...

Eddy Paape werd geboren op 3 Juli 1920 en hij wordt door zijn vrienden-tekenaars de « thuisblijver » genoemd, omdat hij zo goed als nooit op reis gaat en de vacanties thuis of aan zee doorbrengt.

Hij beschrijft zichzelf als volgt :

« Gewicht : 70 kilo. Lengte : 1,65 meter. Bizondere kentekenen : bril, begin van kaalhoofdigheid, voorhoofd rechts ; in bezit van drie kinderen en een televisietoestel. »

Hij is de tekenaar van « Het Hoekje voor Snuffelaars », « Wie weet het », dat je op bladzijde 28 hebt gelezen, en de tekenaar van de Avonturen van Jan Kordaat, die indertijd in « Robbedoes » verschenen. Binnenkort zullen jullie van een nieuwe reeks van Eddy Paape kunnen genieten. Iets heel spannends. Meer verklappen we er nog niet van.

Ziehier, wat Paape speciaal voor jullie heeft geschreven :

Ik ben een thuisblijver. Ik zwerf niet in de pampas zoals Jijé... Ik verdeel mijn dag tussen mijn kinderen en mijn tekentafel. Hier zijn mijn spruiten. De twee « groten » het eerst :

André, de oudste, is 9 jaar. Een dromer. Denk nu niet, dat hij in « Robbedoes » mijn werk het meest bewondert. Nee, zijn voorkeur gaat uit naar de « Beverpatroelje », van Mitacq.

De volgende is René, die 7 lentes oud is. Een echte rakker. Hij zit onder de blauwe plekken. Hij hoopt welp te worden... Als ze hem tenminste willen hebben.

Chantal is de jongste. Hier zie je haar snoetje :

KERSTMIS 1955

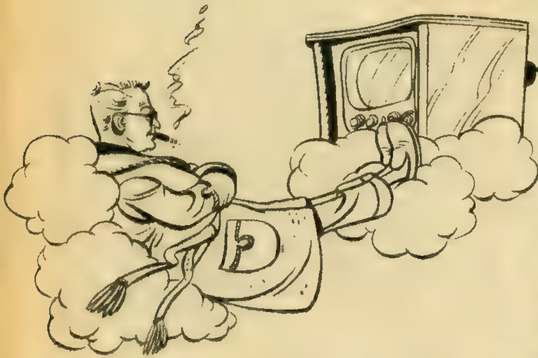

EDDY PAAPE, de «thuis-tekenaar» maakt geen kerststal meer voor de verkenners...

EDDY PAAPE ZOALS HIJ ZICH ZIET...

Eddy Paape werd geboren op 3 Juli 1920 en hij wordt door zijn vrienden-tekenaars de « thuisblijver » genoemd, omdat hij zo goed als nooit op reis gaat en de vacanties thuis of aan zee doorbrengt.

Hij beschrijft zichzelf als volgt :

« Gewicht : 70 kilo. Lengte : 1,65 meter. Bizondere kentekenen : bril, begin van kaalhoofdigheid, voorhoofd rechts ; in bezit van drie kinderen en een televisietoestel. »

Hij is de tekenaar van « Het Hoekje voor Snuffelaars », « Wie weet het », dat je op bladzijde 28 hebt gelezen, en de tekenaar van de Avonturen van Jan Kordaat, die indertijd in « Robbedoes » verschenen. Binnenkort zullen jullie van een nieuwe reeks van Eddy Paape kunnen genieten. Iets heel spannends. Meer verklappen we er nog niet van.

Zichier, wat Paape speciaal voor jullie heeft geschreven :

Ik ben een thuisblijver. Ik zwerf niet in de pampas zoals Jijé... Ik verdeel mijn dag tussen mijn kinderen en mijn tekentafel. Hier zijn mijn spruiten. De twee « groten » het eerst :

André, de oudste, is 9 jaar. Een dromer. Denk nu niet, dat hij in « Robbedoes » mijn werk het meest bewondert. Nee, zijn voorkeur gaat uit naar de « Beverpatroelje », van Mitacq.

De volgende is René, die 7 lentes oud is. Een echte rakker. Hij zit onder de blauwe plekken. Hij hoopt welp te worden... Als ze hem tenminste willen hebben.

Chantal is de jongste. Hier zie je haar snoetje :

Haar lijfspreuk is « Da, da, da, da, da ». Dat is overigens alles wat ze kan zeggen... André en René zijn dol op hun zusje. Maar zij heeft hen al flink onder de duim.

Vorig jaar kwam André, de toekomstige welp, me 'n bezoekje brengen in mijn werkkamer. « Papa », zo was hij aarzelend begonnen. Hij was helemaal in de war. Ik heb hem gevraagd, wat er scheelde. Na veel vijven en zessen kwam het er eindelijk uit, dat hij me een grote gunst te vragen had. Bij de verkenners organiseerden ze een kerstavond. En nu had hij graag gehad, dat ik een kerstgroep voor de heren zou maken. « Dat is niet zo moeilijk, papa, u tekent gewoon de beeldjes, zoals u het doet voor « Robbedoes »... »

Ik moet eerlijk zeggen, dat ik niet bepaald met het voorstel in de wolken was. Ik zat juist tot over mijn oren in het werk. Maar André drong zo koppig aan, dat ik bezweek. Met dennentakken en karton kreeg ik toch een kerstkribbe klaar, waarop ik terecht trots mocht zijn. Het was zoiets :

EDDY PAAPE ZOALS HIJ IS.

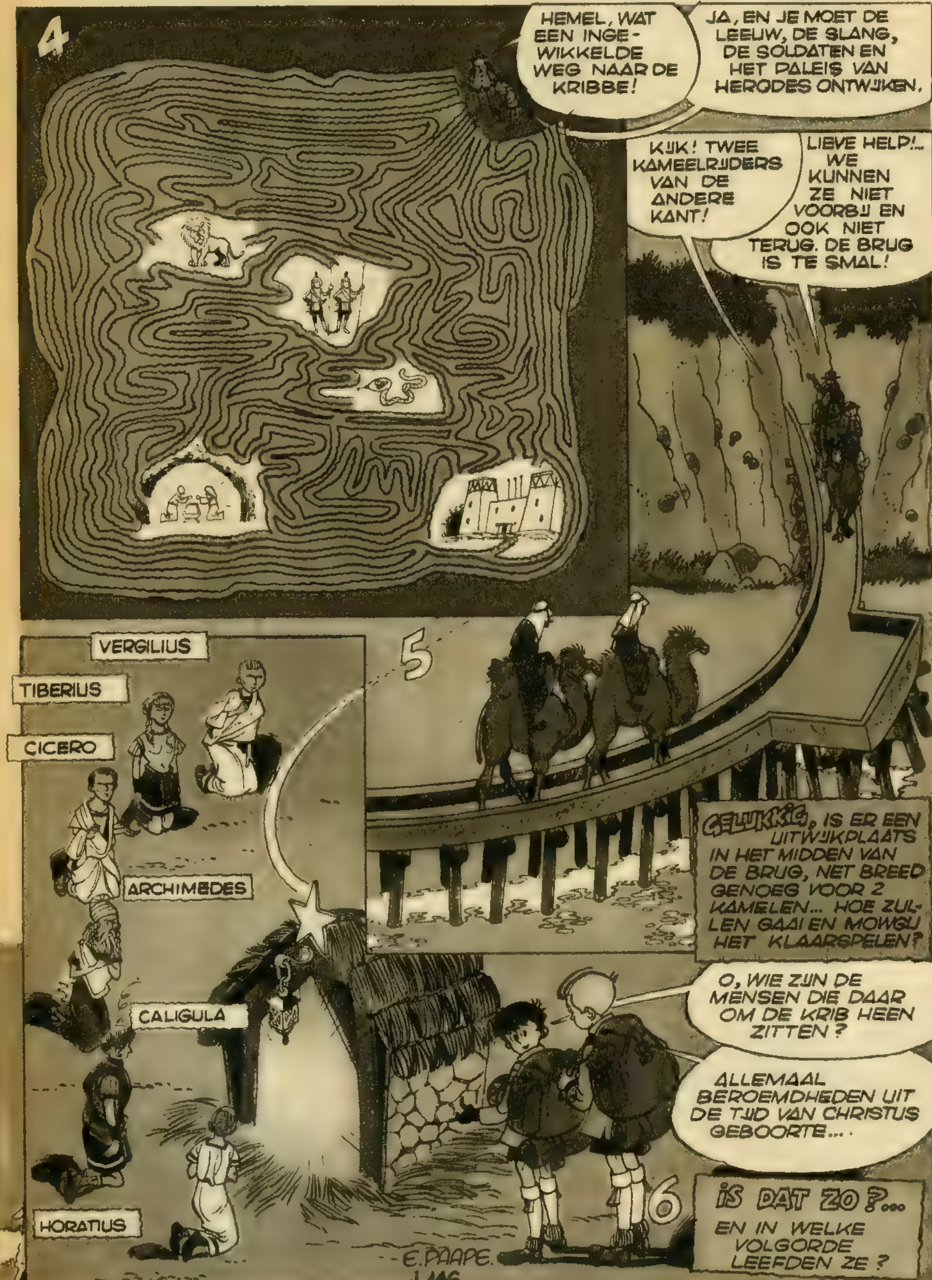
De 24e December bracht ikzelf m'n meesterwerk naar het troeplokaal. Drommels, dat was nog zo gemakkelijk niet. Het geval kon bij de minste onhandige beweging in de soep liggen... Gelukkig maar, dat ik het mijn waarde zoon niet had meegegeven ! Dan zou er al niet veel meer van overgebleven zijn voor ie de hoek van de straat om was geweest.

Toen ik het lokaal binnenkwam, dacht ik uitroepen van blijdschap te zullen horen. Het eerst, wat ik bij het binnenkomen zag, was een kerststal, die twee keer zo groot en zo mooi was. Zes jonge verkenners hadden dat voor elkaar gekregen...

Oh, de jongelui waren erg vriendelijk. Ze hebben me geluk gewenst en gezegd, dat mijn kribbe zeker zo mooi was en dat, enzovoort, enzovoort... Maar ik lachte als een boer, die kiespijn heeft, toen ik met mijn kribbe weer huiswaarts keerde.

Eddy PAAPE.

geen kerststal meer voor de verkenners...

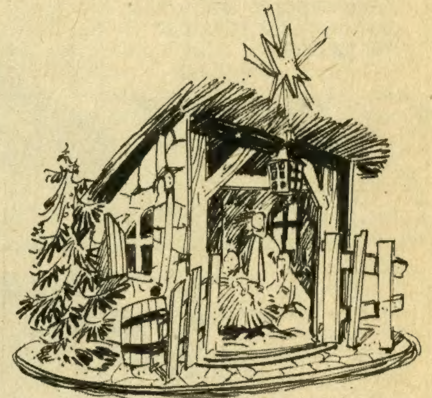
Haar lijfspreuk is « Da, da, da, da, da ». Dat is overigens alles wat ze kan zeggen... André en René zijn dol op hun zusje. Maar zij heeft hen al flink onder de duim.

Vorig jaar kwam André, de toekomstige welp, me 'n bezoekje brengen in mijn werkkamer. « Papa », zo was hij aarzelend begonnen. Hij was helemaal in de war. Ik heb hem gevraagd, wat er scheelde. Na veel vijven en zessen kwam het er eindelijk uit, dat hij me een grote gunst te vragen had. Bij de verkenners organiseerden ze een kerstavond. En nu had hij graag gehad, dat ik een kerstgroep voor de heren zou maken. « Dat is niet zo moeilijk, papa, u tekent gewoon de beeldjes, zoals u het doet voor « Robbedoes »... »

Ik moet eerlijk zeggen, dat ik niet bepaald met het voorstel in de wolken was. Ik zat juist tot over mijn oren in het werk. Maar André drong zo koppig aan, dat ik bezweek. Met dennentakken en karton kreeg ik toch een kerstkribbe klaar, waarop ik terecht trots mocht zijn. Het was zoiets :

EDDY PAAPE ZOALS HIJ IS.

De 24e December bracht ikzelf m'n meesterwerk naar het troeplokaal. Drommels, dat was nog zo gemakkelijk niet. Het geval kon bij de minste onhandige beweging in de soep liggen... Gelukkig maar, dat ik het mijn waarde zoon niet had meegegeven! Dan zou er al niet veel meer van overgebleven zijn voor ie de hoek van de straat om was geweest.

Toen ik het lokaal binnenkwam, dacht ik uitroepen van blijdschap te zullen horen. Het eerst, wat ik bij het binnenkomen zag, was een kerststal, die twee keer zo groot en zo mooi was. Zes jonge verkenners hadden dat voor elkaar gekregen...

Oh, de jongelui waren erg vriendelijk. Ze hebben me geluk gewenst en gezegd, dat mijn kribbe zeker zo mooi was en dat, enzovoort, enzovoort... Maar ik lachte als een boer, die kiespijn heeft, toen ik met mijn kribbe weer huiswaarts keerde.

Eddy PAAPE.

4

HEMEL, WAT EEN INGEWIKKELDE WEG NAAR DE KRIBBE!

JA, EN JE MOET DE LEEUW, DE SLANG, DE SOLDATEN EN HET PALEIS VAN HERODES ONTWIJKEN.

KIJK! TWEE KAMEELRIJDERS VAN DE ANDERE KANT!

LIEVE HELP!.. WE KUNNEN ZE NIET VOORBIJ EN OOK NIET TERUG. DE BRUG IS TE SMAL!

5

GELUKKIG, IS ER EEN UITWIJKPLAATS IN HET MIDDEN VAN DE BRUG, NET BREED GENOEG VOOR 2 KAMELEN... HOE ZULLEN GAAI EN MOWSIJ HET KLAARSPELEN?

VERGILIUS

TIBERIUS

CICERO

ARCHIMEDES

CALIGULA

HORATIUS

O, WIE ZIJN DE MENSEN DIE DAAR OM DE KRIB HEEN ZITTEN ?

ALLEMAAL BEROEMDHEDEN UIT DE TIJD VAN CHRISTUS GEBOORTE...

6

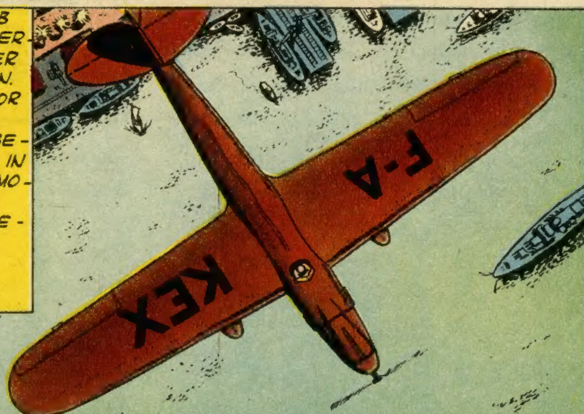
IS DAT ZO ?... EN IN WELKE VOLGORDE LEEFDEN ZE ?

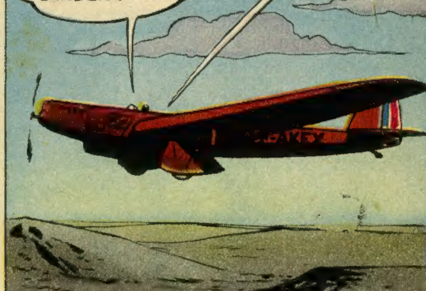
E. PAAPE. J 146

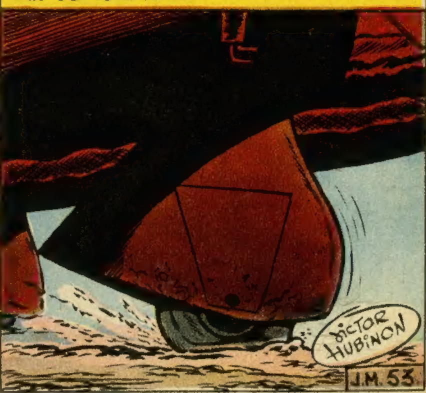

(Wordt vervolgd.)

VIC HUBINON

LUCHTVAART

J.-M. CHARLIER

Vic Hubinon is de tekenaar van het leven van Mermoz en van de avonturen van Buck Danny (bladz. 6 en 7). Hij werd geboren op 26 April 1924. In het begin van de oorlog begon hij opeens veel voor tekenen te voelen. Dadelijk sloeg hij stevig aan de slag en... toog op zoek naar een uitgever voor zijn karikaturen, die volgens hem de hele wereldpers op de kop zouden zetten...

De heren uitgevers ontvingen hem maar heel koeltjes. Ze keken zijn werk eens vluchtig door en gaven hem toen de raad maar te gaan vissen of leien te leggen.

Vic Hubinon was echter een jongen, die wist wat hij wilde. Hij hield stijfkoppig vol en... slaagde er in, voor « Robbedoes » een verhaal te maken : « Het einde van de Bismarck ». En toen... ja, toen begon hij de zegetocht met zijn Buck Danny. Het eerste verhaal heette : « De Jappen vallen aan ». En nog steeds weet hij jong en oud met zijn Buck Danny-verhalen te boeien.

Hubinon had bij de Britse marine willen gaan. « Maar, zei hij, ik heb nooit een boot op meer dan driehonderd meter afstand gezien... Ik ben drie maanden in een opleidingskamp van de marine geweest. Toen moest ik weg, omdat ze bemerkt hadden, dat ik niet gezond genoeg was voor het ruwe zeemansleven... Jammer ! Het pakje stond mij toch zo goed ! »

In zijn klein toeristenvliegtuig is Vic naar Duitsland, Nederland en Schotland gevlogen. Hij haalde zijn vliegbrevet tegelijk met Jean-Michel Charlier. Deze laatste schrijft de scenario's van Buck Danny en is ook de schrijver van Mermoz' biographie.

Al jarenlang werken Vic Hubinon en J.-M. Charlier samen aan Buck Danny. Hubinon tekent de personages en Charlier de vliegtuigen, schepen, enz. Plus dat het scenario voor zijn rekening is, natuurlijk !

Wanneer Charlier een nieuw idee heeft, schrijft hij dat in het kort op. Dan bespreekt hij het met Vic. Samen stellen ze dan de decors, vliegtuigmodellen, schepen en andere machines op, die zij voor het verhaal menen nodig te hebben... Dan gaat Charlier aan het werk en doet de « découpage » (d.w.z. dat hij het scenario bladzijde voor bladzijde indeelt), en Hubinon begint te tekenen. Zo is Charlier op het ogenblik met de découpage bezig van een verhaal, dat alle andere Buck Danny-verhalen nog zal overtreffen : « Buck Danny tegen Lady X. ». Je zal eens zien !

Charlier werd geboren op 30 October 1924. Hij heeft evenals Morris rechten gestudeerd. Toen hij als doctor in de rechten de universiteit verliet, voelde hij zich hevig aangetrokken door de luchtvaart. Maar een vliegtuig kost duur. Zo kwam hij er toe vliegtuigen te tekenen. Die kosten in elk geval niet zoveel centen. Maar toen hij eenmaal zijn vliegbrevet had, heeft hij toch nog enige tijd dienst als lijnpiloot gedaan.

Maar voor een lijnpiloot zijn er tegenwoordig niet zoveel avonturen te beleven als in de tijd van Mermoz. Charlier was het eentonig bestaan gauw moe en heeft zich helemaal op het schrijven van scenario's en het tekenen van vliegtuigen geworpen.

Ja, schrijven kan ie ! Luister maar eens :

KERSTMIS ZONDER SNEEUW

Het was een Kerstmis zonder sneeuw. Niet, dat het minder Kerstmis is, als er geen sneeuw ligt. O nee, dat blijft op zich toch hetzelfde. Maar we hebben dat nu eenmaal graag. Dat wit... Het wit is immers de kleur van blijdschap, van zuivere vreugde. En ook stilt zo'n sneeuwtapijt alle lawaai op straat.

Maar die Kerstmis was wel bizonder triestig. Ik zat op het vliegveld. Niets aan te doen. Dienst is dienst. Het was verschrikkelijk koud en het stormde wat...

Ik was een uur vroeger gekomen. Waarom ?... Wel, ik had de vorige avond bij kennissen een dame ontmoet, die me had gezegd :

— De radio beweert, dat dit weer nog enkele dagen aanhoudt. Wat jammer ! Ik zou zo graag een witte Kerstmis willen meemaken. U moet weten, dat ik in Kongo woon en daar moeten we dat altijd missen.

— Oh, had ik haar pochend gezegd. Als ik sneeuw wil zien, hoef ik maar een paar honderd meter te doen.

— Eerlijk ? had ze verbaasd gevraagd.

— Welja ! Je neemt een vliegtuig en je gaat naar boven. Achter de wolken is het altijd wit, ook als ze er aan de onderkant asgrauw uitzien...

Om de dame een plezier te doen, beloofde ik de volgende avond twee uur voor mijn diensttijd te komen om haar met een klein sportvliegtuig tot boven de wolken te brengen.

En nu was het zo ver. Natuurlijk was ze te laat. Als ze niet gauw kwam, kon ze tevergeefs terugkeren. Ellendig, dat ik altijd zo vlug iets beloof !

Maar daar was ze toch eindelijk.

— Heeft u al eens gevlogen ?... vroeg ik haar.

— Nog nooit ! Ik reis altijd per schip. Mijn man durft niet in een vliegtuig.

Ik hielp haar instappen. Dan klom ikzelf in de cockpit en zette de motor aan...

Juist op het ogenblik, dat het vliegtuig de grond verliet, hoorde ik een harde « pang ». Een lekke band !

Als je een lekke band hebt met een auto, is het al een drama. Maar met een vliegtuig is dat nog veel erger. Maar dat was voor straks. Nu waren we in elk geval van de grond.

Jullie kunnen je gemakkelijk voorstellen, dat het landen op een wiel geen wissewasje is. Dat kan slecht aflopen. De propeller kan de grond raken, de motor in brand schieten en...

Niettegenstaande het barre weer, slaagde ik er in even een kijkje boven de wolken te nemen. Mijn passagierster was letterlijk en figuurlijk in de wolken. Dan haastte ik me weer omlaag. Heel voorzichtig stuurde ik een radioboodschap. De dame achter mij mocht niets te weten komen. Ze zou het kunnen besterven voor we werkelijk in doodsgevaar verkeerden. Ik waarschuwde de brandweer, de ziekenverzorging, de controleposten... Enkele minuten lang bleef ik rondcirkelen. Enkele minuten kunnen lang duren, vooral als je weet, dat je je nek kan breken.

Toen het grote ogenblik was aangebroken, gaf ik mijn passagierster een teken zich stevig vast te houden.

Met allerlei verschrikkelijke ziekenhuisvisioenen voor ogen, naderde ik de baan... Ik raakte de grond... Het toestel sprong op, raakte, sprong, raakte, sprong... en kwam eindelijk tot stilstand.

De dame stapte uit. Ze vond het geweldig. Een ding begreep ze niet : waarom er nog geen systeem was bedacht om de landing van een vliegtuig zonder sprongen te doen verlopen...

Ze vermoedde niets. En ik heb haar maar in die waan gelaten.

Een halfuur later zat ik in mijn lijntoestel en benijdde alle mensen, die nu naar de kerk konden gaan en thuis Kerstmis vieren.

J.-M. C.

Speciaal kerstnummer
WEEKBLAD. — 17e JAARGANG.
Nr. 821. — 22 DECEMBER 1955.
36 bladzijden

Het kleine stadje slaapt nog niet, al is het bijna middernacht. Wat er aan de hand is? Waarom al die mensen zich zo haasten en zich niet bekommeren om sneeuw en kou?
De klokken van het kerkje weten het te vertellen. Ze zingen het met hun bronzen stemmen over de witte wereld uit:

Christus is geboren.

Voor een pasgeboren kind is zelfs de grootste misdadiger nog als een lam. Zo'n klein wezentje hebben we immers niets te verwijten. Maar zeker niet het Christuskind, dat de Liefde op aarde is komen brengen. Daarom is iedereen op dit late uur op de been om in het stemmige kerkje de verjaardag van dit Kind te vieren.
En daarom wensen wij elkaar toe een

MOOI EN INNIG KERSTFEEST.

Uitgeverij J. DUPUIS, Zonen en Co., Hercules Segherslaan 19, EINDHOVEN.